

JODI TAYLOR

The International Bestseller

WHEN DID YOU LAST
SEE YOUR FATHER?
A SHORT STORY

Meet the disaster-magnets of St Mary's
as they hurtle around History ...

THE CHRONICLES OF ST MARY'S

WHEN DID YOU LAST SEE YOUR FATHER? /Mikor látta utoljára az
apját?

St. Mary krónikák 11,5

A fordítás DeepL programmal készült.
A szöveget javította, átdolgozta: Lime, 2022.

Dramatis Miafene:

Leon Farrell Műszaki vezető. Nemcsak férj és hős, hanem most már
bűnözői agytröszt is.

Dr. Bairstow A St. Mary's igazgatója. Fő összeesküvő.

Mrs. Partridge Dr. Bairstow asszisztense. A történelem múzsája.
Bárki is kérte meg, hogy tartsa a kabátját, nagy hibát követett el. Nagyon,
nagyon nagy hibát.

Mr. Markham A biztonsági osztály vezetője. Az aggodalmak, hogy
elveszíti bűnügyi érzékét, szerencsére alaptalanok. Abban a szerencsés
helyzetben van, hogy törvényesen szabadon engedheti az alantasabb
oldalát. Dr. Peterson szerint ez olyan, mintha egy vén harci lovat kivinnénk
a legelőre, és hozzáteszi, hogy ez lehet az a pillanat, amikor a Fekete
Szépség dallamát kell dúdolni.

Dieter úr Nem igazán érintett, de nem tudta megállni, hogy ne
üsse bele az orrát. Csintalan fiú.

Dr. Peterson Rezidens vizeletszakértő és teljes hitelt vár.

Polly Perkins Nem, még mindig nem találkozhatunk vele
személyesen, de ettől függetlenül egy mindenre képes jó embernek
bizonyul. Talán legközelebb.

John Maxwell "Kiváló sebész és szemétláda" – Leon Farrell.

Dr. Maxwell Megállja a helyét. Zavarodott és zavart, igen, de ami a legfontosabb – megbosszulta magát.

A szerző megjegyzése

Nem tudom, hogyan jutottam el odáig, hogy ezt megírjam. Azt tudom, hogy mikor jöttem rá, hogy megírjam. Ez könnyű. Egyik este bemásztam az ágyba, a szokásos kellékekkel – laptop, Kindle, egy doboz zsebkendő a kora reggeli orrom miatt – az orrom egyszer még megöl –, jegyzetfüzet és néhány toll – mert ezek mindig eltűnnek –, valamint egy Terry Pratchett-regény kíséretében. A nagy ember valószínűleg attól riad meg a legjobban, hogy a halál nem mentette fel a teher alól, hogy minden este én vigyem ágyba.

Mindenesetre ez egy olyan este volt, mint bármelyik másik. Mindent szépen elrendeztem, elkóboroltam a szokásos mosdóba, és a fürdőköpenyemet a padlóra dobtam, pont oda, ahol majd megbotlom benne, amikor másnap reggel összeragadt szemmel és kócos hajjal kitántorgok a fürdőszobába.

Elkalandozom. Tudom, hogy manapság divatos a kócos haj, de nekem igazi kóctömögem van. Valódi kóci-bóci, nem az a nyálás, csajos cucc, amit tégelyből kapsz. Megtanultam csukott szemmel végezni a kora reggeli mosakodásomat. Időpocsékolás, ha átfésülöm a kefével – csak meg kell várnom, amíg a gravitáció beindul, ami általában délután három körül szokott bekövetkezni.

Megint elvesztettem a fonalat. Ágy. Igen. Éppen azon a ponton voltam, amikor szépen elkalandoztam, és ekkor jött az ötlet. És nem akart elmúlni. Valami nagyon furcsa készítés volt, hogy megírjam ezt az írást. Felültem, felkapcsoltam a villanyt, mert esélyem sem volt az alvásra, és belevágtam. Csak néhány jegyzetet akartam írni – hogy ne felejtsek el semmit –, de a történet felét már aznap este leírtam. Körülbelül egy hét alatt fejeztem be az egészet, aztán rávettem magam, hogy egy időre tegyem félre, mert ez egy olyan történet volt, amit újra el kellett olvasnom távolabbról.

És az ötlet?

Mi történne, ha Max férje találkozna Max apjával?

Tudtam, hogy mit akarna tenni, de mit tenne valójában? Mit tudna tenni? Úgy értem, anélkül, hogy még rosszabbá tenné a dolgokat Max számára, vagy hogy holttestekkel szórná tele a helyet. Max védelme lett volna az első

ösztöne. És aztán arra gondoltam – vajon megtenné? Mert tegyük fel, hogy nem Maxet akarta az apja? Tegyük fel, hogy Matthew volt az. És azok után, ami vele történt, a legkevésbé sem hiányzik neki, hogy találkozzon a nagyapjával.

Szóval, itt van Leon – tragikus körülmények között vesztette el első családját, és most úgy tűnik, hogy ez újra meg fog történni. Leon számára a család jelent mindent.

Mit tenne?

MIKOR LÁTTA UTOLJÁRA AZ APJÁT?

Soha nem ismertem az apámat. Amennyire tudom, ő soha nem látott engem, és szinte biztos vagyok benne, hogy én sem láttam őt. Nem tudom, hogy ki volt, mi volt, vagy mit csinált. Arra emlékszem, hogy egy csapat férfi – ha voltak is jelen nők, nem emlékszem rájuk – egy hosszú asztal mögött ült, és azt kérdezték: – Mikor láttad utoljára az apádat? Három vagy négyéves lehettem, azt hiszem, és egy dobozra kellett állítaniuk, hogy átlássak az asztal fölött.

Nem mondtam semmit. Nem volt mit mondanom. Ugyanazt a kérdést többféleképpen is feltették. Mindegyiküknek ugyanúgy nem mondtam semmit.

Végül elmentek. Nem volt fenyegetés vagy erőszak. Senki sem fosztogatta a házat. Anyám inkább dühös volt, mint ijedt. Soha nem kérdeztem, hogy miről volt szó, és ő sem mondta el önként az információt. Soha nem jöttek vissza, és az emlék lassan elhalványult.

Valójában Maman egyáltalán nem beszélt apámról. Nem tudom, hogy azért, mert meghalt, és annyira szerette, hogy túl fájdalmas volt róla beszélni, vagy azért, mert örült, hogy megszabadult tőle, és nem akarta az élete hátralévő részét azzal szennyezni, hogy rá gondoljon.

Maman angol volt, és én is az vagyok. A neve Grace volt, és ez illett hozzá. Magassága még az elegáns francia nők között is különös eleganciát kölcsönzött neki. Nem voltunk jómódúak, de mindig elegánsan nézett ki. Sőt, szerintem mindig gyönyörű volt. Csak később jöttem rá, hogy milyen szegények voltunk. Nem tartott sokáig, amíg rájöttem, hogy minden, amit kértem – új játékok, új könyvek és így tovább –, jelentős áldozatokkal járhatott az ő részéről. Ügyeltem arra, hogy ne kérjek sokat.

Az életem mostanában jó. Ha valamit is bánok, az az, hogy nem élt elég sokáig a boldog befejezéshez. Fogalmam sincs, mit csinált volna Maxból – vagy Max belőle. Szeretném azt hinni, hogy van valahol egy hely, ahol tudja, hogy minden jól alakult, és hogy hálás vagyok azért, amit értem tett.

Minden évben egy nap elutazom egy csendes helyre – tehát nem a St. Mary's közelébe –, egy olyan helyre, amit még régebben találtam. Ez egy téves ugrás volt. Időnként megtörténik. Mindössze annyit tehetünk, hogy visszatérünk St. Mary's-be, újra ellenőrizzük a koordinátákat, és újra megpróbáljuk.

Ez alkalommal egy színtelen tájra nyitottam ajtót. Kékesszürke felhők hömpölyögtek az esőtől, és olyan alacsonyan lógtak, mintha minden hangot és mozgást kiszívtak volna a tájból. Kékesszürke hegyek emelkedtek körülöttem, csipkésen és meredeken, körülvéve egy mogorva, mozdulatlan vízfelületet, amely viszont visszatükrözi a kékesszürke eget.

Körbenéztem.

Teljes csend. Tökéletes béke. Semmi sem mozdult. Egy madár sem énekelt. A víz nem fodrozódott. Egy hangtalan, időtlen táj, amely évszázadok óta változatlan maradt. A mozdulatlan, meleg levegőben nehézkesen lógott a nedvesség.

Mindazok után, ami velem történt, nehéz volt elhinni, hogy ez ugyanannak a világnak a része. Hogy egy ilyen hely létezhet abban a világban, amely elvette tőlem a családomat. Egy olyan világ, amelyben Stevie fájdalmas zokogása még mindig visszhangzott a fejemben.

Alig mertem megmozdulni, nem akartam megzavarni ennek a különös helynek a békéjét. Mert volt benne valami különleges. Ez nem csak egy nedves táj volt – ez volt a kézzelfoghatóvá vált gyász. A hegyek csipkézett fájdalma, a nyomorúság feneketlen pocsolyája, a gyötrelem súlyos felhői.

Hosszú ideig álltam, csendben és mozdulatlanul, magamba szívva az előttem lévő táj minden részletét, belélegezve a felhők és a víz illatát. Hallgattam a csend hangját, és az igazat megvallva, egy kicsit küszködtem is a könnyekkel.

És ekkor, közvetlenül előttem, egy apró mozdulat, amely élénk volt ebben a változatlan tájban, felkeltette a figyelmemet. Lenéztem a lábamnál lévő vízre. Mégiscsak lehetett lanya áramlás, mert egy apró, skarlátvörös levél úszott el nyugodtan mellettem. És még egy. És még egy.

Aztán a kanyarban egy egész levélszőnyeg lebegett, skarlátvörös, bíbor, narancs és arany. A kontraszt a komor, kékesszürke világgal, amelyben álltam, elállt a lélegzetem. Szeretek arra gondolni, hogy a folyón felfelé egy egész erdő dobhatta az idei év leveleit ebbe a folyóba, csak azért, hogy tanúja lehessen, ahogy ott álltam, abban a pillanatban. Nem tudtam elvonszolni a tekintetemet erről a színrobbanásról. A tűz folyója. Nem – a remény folyója. Az a pillanat, amikor a gyász továbbmegy, mindent frissen és tisztán hagyva, és minden fájdalmat gyengéden elmosva, és a világ várja, hogy újra felemelje a fejét.

Néha arra gondolok, hogy elviszem oda Maxet. Valami hívogat engem, és azt hiszem, őt is hívogatná. Le tudná festeni. Az átlós égboltot. A függőleges hegyeket. A vízszintes folyót. És az előtérben egy ragyogó színfoltot, ahogy a levelek elsuhannak, útban ki tudja, hová. Gyászt festene, de csodálatosat tudna festeni, tudom, hogy képes lenne rá.

Minden évben visszamegyek. Néha a folyó skarlátvörös a reménytől, néha pedig nem. De ez nem számít. Tudom, hogy ott volt. És újra ott lesz. Mindig ugyanazon a helyen ülök, nézem a vizet, és előveszem az emlékeimet. Megfordítom őket, és mindegyikre mosolygok. Maman. És Alex. És Stevie. Nem vagyok vallásos ember – ahogy Max mondja, a vallás nem könnyű, ha látod, milyen dolgokat tett –, de szilárdan hiszem, hogy mindannyian együtt vannak valahol, talán egy napsütötte konyhában, lekváros süteményt sütnek és jól érzik magukat. Az örökkévalóság lekváros süteményei.

Mindenesetre – hogy folytassuk. Jól teljesítettem az iskolában. Voltak ösztöndíjak. Aztán beálltam a hadseregbe. Annyi képet küldtem Maman-nak, amennyit csak tudtam. Minden alkalommal, amikor meglátogattam, egyre több volt belőlük a kandallópárkányon. Nagyon sajnáltam mindenkit, aki beugrott egy kávéra és beszélgetésre. A baloldalon kezdte, és végigment a sorban. Mindegyiket felvette, leírta, körbeadta és megcsodálta. Most már tudom, milyen magányos lehetett, miközben én a világot jártam, és a karrieremet építettem. Amikor csak tudtam, írtam vagy felhívtam őt, és valahányszor visszatértem a bevetésről, egy csomó üzenet várt rám tőle.

Végül egy repülőgéphordozóra kerültem. Nem mondhatom meg a nevét, de hatalmas volt. Mint egy kisváros. Majdnem félnapba telt, amíg az egyik végéből a másikba értem. Élveztem, és a munka jól ment. Keményen dolgoztunk és keményen játszottunk. Hát, fiatal voltam – ez kötelező.

Aztán találkoztam egy pilótával. Nemrégiben helyezték át, és leszállás közben odacsapta a repülőgépet, és egy kicsit elrontotta a helyzetet.

Hanyatt feküdtem, és a homlokomat ráncolva néztem a károkat, amikor megláttam egy pár lábat. Repülő csizmával. Ez biztos a pilóta lehetett. Feltápászkodtam, és ott állt, csípőre tett kézzel, rám meredt.

Pokolian nagyot veszekedtünk. Mondtam neki, hogy milyen ügyetlen pilóta, mire ő bunkónak nevezett – ami nem volt túl udvarias –, és húsz percig ordibáltunk egymással, miközben az emberek és a repülőgépek, ahogy tudtak, kerülgettek minket. Végül bevittük a szerelőműhelybe, és a következő pillanatban a ruháink már a földön heverték, mi pedig egymáson.

Nagyon kínos volt, hogy utána meg kellett kérdeznem a nevét.

– Monique – mondta nevetve. – Monique de Maupassant.

És persze nyílt titok lett. Próbáltuk titokban tartani, de úgy tűnik, mi voltunk az egyetlenek, akik nem tudták, hogy mindenki más tudta.

Végül megkértem a kezét. Nagyon meglepődtem, amikor igent mondott. Csúcspilóta volt, csinos és vékony – épphogy csak elérte a minimális magassági és súly béli követelményeket –, barátságos és népszerű volt, és valamiért pont engem választott.

A lehető leghamarabb összeházasodtunk, és csodálatos volt. Sok időt töltöttünk külön – mindketten a karrierünk csúcsán voltunk –, de az együtt töltött időnk látványos volt, és bőven kárpótolt minket. Két éven át minden csodálatos volt – dicsőséges. Amikor nevetett – és gyakran nevetett –, a szeme csillogott, és az egész arca felragyogott. Azt hittem, ez az egész örökké fog tartani.

Aztán egy nap, váratlanul, azt mondta, hogy gyermeket szeretne. Sőt, inkább úgy gondolta...

Nagyon boldog voltam. Azt hittem, ez lesz a hab a tortán. Alex egy kicsit korán született, így a nő tévedett a dátumokkal, de úgy tűnt, jól van. Kezdetől fogva csendes fiú volt, aki szeretett építeni. Soha nem volt boldogabb, mint építőkövekkel vagy valamilyen építőjátékkal.

És akkor jött Stevie. Egy újabb meglepetés. Nevetett, és azt mondta, hogy tényleg alaposabban el kell olvasnia a fogamzásgátló csomagolásán lévő utasításokat.

Stevie teljesen ellentétes volt Alexszel. Hangos, vidám, mindig boldog.

Aztán megtörtént. Majdnem egy évvel Stevie születése után hazajöttem, és a ház tartalmának fele eltűnt. Álltam, mint egy idióta, és a csupasz szobát

bámulva azon gondolkodtam: – Hová tűnt az összes bútor?

Mielőtt pánikba eshettem volna, a szomszédunk bekopogott az ajtón. Madame Benoit. Ő volt a gyermekfelügyelőnk, és vele volt Stevie és Alex. Biztos úgy bámultam rá, mint egy idióta. Levelet hozott nekem.

– Nagyon sajnálom – mondta, de nem nézett rám.

Csak sokkal később döböntem rá, hogy rajtam kívül mindenki tudhatta.

Mindenesetre Monique eltűnt. A levele tele volt azzal, hogy az ő hibája, nem az enyém, és éppen elég őszinteséggel ahhoz, hogy jól érezze magát. Nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy bármit is érezzek. Két hónapig próbáltam zsonglörködni a munka és a család között, és mindkettőben csúfos kudarcot vallottam.

Nem tudom, miért nem jutott eszembe azonnal – annyira kézenfekvőnek tűnt, amikor az ötlet eszembe jutott. Meghívtam anyámat, hogy lakjon velünk. Nagyon örült – a fiúk imádták –, és hirtelen mindannyiunk számára kisütött a nap.

Visszamentem dolgozni, majd kaptam egy nagyon jó kiküldetést Angliába. Ez egy új kezdet és egy új élet volt. Mindannyiunk számára. A dolgok egyszerre rendeződtek. A fiúk sokkal jobban viselkedtek, és alig emlegették az anyjukat. Valójában nem voltam benne biztos, hogy Stevie emlékezett rá. A ház hirtelen tele volt játékokkal, képekkel a hűtőn, iskolai projektekkel és a főzés illatával.

Emlékszem, amikor hat hét után külföldről hazajöttem, lekváros süteményeket készítettek a konyhában. Alex egy széken állt, és gondosan kivágta a tésztaformákat, Maman kibélelte a tálcát, Stevie pedig, áldja meg az ég, lekvárt öntött mindenhova. Minden felületet lekváros ujjlenyomatok és enyhe lisztpor borítottak, és a köszönő ölelések után én is az voltam. Mindenki nevetett, és az életünk olyan boldog volt.

Egy évvel később mindannyian meghaltak.

Influenzajárvány volt. Mint gyakran, de ez most más volt. Elég normálisan kezdődött, majd felgyorsult, kitört a Közel-Keleten, és végigsöpört a Földközi-tengeren, Észak-Afrikán és Európán – egészen Skandináviáig.

Ez egy ribanc volt – elvitte az öregeket és a fiatalokat. Valamilyen oknál fogva a köztes korosztály nem volt érintve. Az emberek azt mondták, hogy ez rosszabb volt, mint az 1918-as spanyolnátha járvány. Sokan azt mondták, hogy a természet így akarja kordában tartani a népességet. Mások azt

mondták, hogy ez a világvége. Isten büntetése. Bármilyen is volt, milliók haltak meg.

Minden megállt. Az ország alig működött. A kormány bezárta a középületeket. A legtöbb üzlet bezárt. Az emberek otthon maradtak. Szinte egyáltalán nem lehetett utazni. Természetesen nem volt légi közlekedés sem. Az utcán lévő emberek maszkot viseltek, és senki nem nézett vagy szólt senkihez. A barátok nem törődtek a barátokkal. Kijárási tilalmat rendeltek el.

Aztán egy nap Maman azt mondta, hogy korán lefekszik. Fáradtnak érezte magát. Egy órával később már könnyögtem, hogy hívjon egy orvost. Egy órával később már kórházban volt. Csendben halt meg. Azt hiszem, a végén még megismert engem. Legalábbis szeretek így gondolni rá.

Aztán a fiúk is megkapták. Alex ugyanolyan békésen halt meg, mint a nagymamája. Csak úgy tűnt, mintha elaludt volna. Stevie szenvedett. Semmit sem tehettem érte. Senki sem tehetett érte semmit.

Rengeteg vért adtam, mert valamiféle vakcináról volt szó. Azt mondták, nem mindig működik, úgyhogy ne reménykedjünk, de én bármit odaadtam volna. És mindent. Aztán azt mondták, hogy a vérem nem jó. Mert a fiúk nem az enyémekek voltak. Még csak nem is ugyanaz volt az apjuk.

Mindent ugyanazon a napon temettem el. Csak én voltam ott a szertartáson. Akkor még voltak barátaim. Jó barátok, akik nem hagyják, hogy egyedül nézz szembe az ilyesmivel, de én kértem, hogy hagyjanak egyedül, és egyedül is maradtam.

A krematórium olyan volt, mint egy futószalag, olyan sokan vártak. Még arról sem vagyok meggyőződve, hogy a hamvak, amiket visszakaptam, az övék voltak. Emlékszem, hogy csak elfogadtam, amit a zaklatott hivatalnok ajánlott, és zsibbadtan, gondolkodás nélkül elsétáltam. A járdák vizesek voltak. Órákig gyalogoltam azon a borús novemberi napon. Ez volt az utolsó alkalom, hogy mindannyian együtt voltunk.

Az anyjuk nem jött el.

A világ a feje tetejére állt számomra, de furcsa módon sok minden sokkal világosabbá vált. A szimpatikus szomszédok. A beszélgetések, amelyek elhaltak, amikor közeledtem, és újraindultak, amikor elhaladtam. Mindenki tudta, csak én nem.

Visszamentem Franciaországba. Mindenhol kerestem őt, de soha nem találtam meg. Sokáig kerestem, de ő még mindig a hadseregben volt, és

olyan volt, mintha a fejemet a falba vertem volna. Mindenki nagyon együttérző volt, és egyáltalán nem segítettek. Ha a katonaság nem akarja, hogy megtalálj valakit, akkor nem találod meg. Ami, tekintve a bennem forrongó érzelmeket, talán nem is volt baj. Franciaországban még mindig van guillotine.

Elkezdtem inni. Nos, már eddig is ittam, de most már tényleg igyekeztem. Bármit, hogy tompítsam a fejemben és a szívemben tomboló forró fájdalmat. A fájdalmat, ami nem akart elmúlni. Eleinte segített, de mire megszűnt segíteni, szokássá vált. Egy szokássá, amit nem tudtam megtörni, mert most már semmi sem számított. Csapkodó lettem. Verekedések voltak. Rosszul sikerültek. Embereket bántottak. Beleértve engem is – nem mintha akkor észrevettem volna. Figyelmeztettek. Aztán megint figyelmeztettek. Aztán harmadszor is. Aztán kikerültem.

Nem probléma, gondoltam, és leültem, hogy halálra igyam magam. A rendőrorvos azt mondta, hogy ilyen ütemben egy éven belül meghalok. Úgy döntöttem, hogy megpróbálom hat hónap alatt. Mindenkinek kell, hogy legyen egy kis kihívás az életében.

Egyik este egy francia bárban voltam. Nem emlékszem a nevére. Vagy a helyszínre. Akkoriban még a saját nevemmel sem voltam tisztában legtöbbször. Arra emlékszem, hogy nagyon hideg volt. Valamiféle jeges eső zuhogott. Az egy olyan éjszaka volt, amikor a hideg a csontjaidba tudott vágni. Alig volt valaki az utcán. Mindenki másnak több esze volt, minthogy egy ilyen éjszakán kint legyen.

Emlékszem a bár kék neonreklámjára, amely visszatükröződött a nedves járdán, és az elhaladó autók zúgó hangjára. Belöktem az ajtót, kerestem magamnak egy asztalt egy sötét sarokban, rendeltem egy italt, és elindultam a jól bejárattott úton.

És akkor kinyílt az ajtó. A huzat miatt felnéztem. Egy-két ember motyogta, hogy valaki csukja be az ajtót, de a legtöbben túl részegek voltak ahhoz, hogy érdekelje. Ez az a fajta hely volt, ahol mindenki a saját asztalánál ült, a saját nyomorúságának burkába zárva, és nem törődve másokéval. Nem volt zene. Senki sem beszélt senkivel – nem társaságért voltunk ott. Azért a cuccért voltunk ott, ami nemcsak elszigetelt minket a világtól, de ha meggondolatlanul és megfelelő mennyiségben fogyasztottuk, nagyon hamar megkönnyíthette az onnan való kilépésünket. Ez az a hely.

Felnéztem, és Edward Bairstow jött felém. Nem mintha akkor ismertem volna. Magamat is alig ismertem. És nem is akartam.

Tudom, hogy ő az a fajta ember volt, akire sosem volt sok időm. Magas, jól öltözött, és a tipikus „jobb vagyok, mint mindenki más” kifejezéssel. Ránézésre látszott, hogy sosem volt szegény. Hogy minden előnnyel született. Hogy az élete tökéletes volt. Ami csak azt mutatja, amit én is tudtam.

Hosszú arcát visszahúzódó haja még hosszabbá tette. Idősebb volt nálam – bár akkor még nem látszott rajta –, és nagyon csúnyán sántított.

Meglökött, amikor elhaladt mellettem. Az ő hibája volt. Hát, nem is lehetett más, tényleg. Egy asztalnál ültem – vagyis terpeszkedtem –, és elég nehéz bárkit is meglökni, ha az ember ül, még akkor is, ha olyan részeg volt, mint én. És az asztalom a sarokban volt, szóval nem mintha útban lett volna a szó szerint szarral teli hátsó helyiségek felé, de persze mindenki sajnálta a sétapálcája miatt, és engem hibáztattak.

Kiborítottam miatta az italom. Megbántva tántorogtam talpra, és ráordítottam. Mindenki visszaüvöltött rám. Visszakiabáltam nekik. Edward nem szólt semmit, csak mosolygott egy olyan mosollyal, amit mindenki más valószínűleg udvariasnak gondolt, de én tudtam, hogy nem az, és ezért nekimentem, majd kidobtak.

Nem mentem el csendben. Először is, még mindig volt egy fél pohár italom. Egyáltalán nem voltam boldog.

Edward követett kifelé, és tíz perccel később még kevésbé voltam boldog.

Meg akartam ütni, de nem volt ott. Igen, részeg voltam, de éveket töltöttem a hadseregben, és tudtam, mit csinállok, de ő egyszerűen nem volt ott. Újra lecsaptam. És megint mellé. Egyszerűen nem tudtam kapcsolatba lépni vele. Tudom, hogy részeg voltam, de akkor is...

Egy figyelmeztetés: részegen vagy sem, soha ne keveredj összetűzésbe Edward Bairstow-val. Ő nagyon jó.

Olyan jó, hogy néhány perccel később már a hátamon feküdtem egy pisivel teli sikátorban, és éreztem a hóesést az arcomon, miközben ő lazán nekitámaszkodott egy gurulós kukának, és nézte, ahogy vérzek. Az arckifejezése újra felbosszantott. Irracionális és ésszerűtlen volt, de valahogy az összes gyűlölet és düh, amit eddig magamban hordoztam,

hirtelen erre az egy emberre összpontosult, aki a semmiből tűnt fel, és eddig még egy szót sem szólt.

Valahogy sikerült talpra állnom. Rávettem magam, és felébredtem – bár akkor még nem tudtam – a St. Mary-ben.

Nem tudom, mióta voltam ott. Különböző gépekre voltam rákötve, amelyek mind maguktól csipogtak. Csak annyit tudtam, hogy kétségbeesetten vágytam egy italra. Követeltem egy italt, és legnagyobb meglepetésemre azt mondták, hogy igen, persze, hogy ihatok. Egy pillanat. Aztán telenyomtak azzal a gonosz anyaggal, amit a hozzám hasonló embereknek adnak, és adtak egy italt, amit majdnem négy másodpercig élveztem, mielőtt valamiféle heves görcsbe rándultam, ami minden izületemet kifecamította volna, ha nem lettem volna nagyon erősen lekötözve.

Ezt figyelmen kívül hagytam – mert még mindig nagyon akartam inni, és azt hittem, hogy a testem csak az Edward Bairstow által kiszabott büntetésre reagál. Boldogan adtak még egyet, és a következő pillanatban minden, amit valaha is ettem egész életemben, folyt minden testnyílásomból. Meg voltam győződve róla, hogy még a fülemből is jön ki.

És ez volt a kezelésük. Egy kegyetlen, ördögi kör. Innom kellett volna valamit. Adtak egyet. Aztán azt kívántam, bárcsak meghalnék. Aztán megint inni akartam. És mivel lassan tanultam, ez sokszor, sokszor megtörtént, miközben szörnyű harcot vívtam a vágyam és a vágy következményei között.

Túléltem – és ez nem mindenkinek sikerül –, de nagyon-nagyon hosszú időbe telt, mire újra az alkohol közelébe tudtam menni.

Mostanában szeretek egy sört a foci mellé, vagy néha egy pohár bort Maxszel, de a nagyobb ünnepeken kívül nagyjából ennyi. Ezt az utat soha többé nem akarom bejárni. Edwardnak köszönhetem az életemet, azt hiszem.

Mindez több mint két hónapig tartott, és amikor végül kijutottam a hosszú, hideg, izzadt, hányással teli alagútból, testsúlyom közel negyedét elvesztettem, és sokáig tartott, amíg újra visszaszereztem.

Most, hogy végre újra képes voltam a világra koncentrálni, Edward várt rám. Elmagyarázta, hol vagyok, mi a St. Mary's, és mit csinálnak. Igazából többször is, először is azért, mert az agyam még mindig nem működött olyan jól, másodszer pedig azért, mert nem hittem neki. Valahogy a zavaros

elmém azt hitte, hogy az egésznek köze van a Mars-projekthez, de ő kitartott, türelmesen magyarázott, újra és újra, miközben én igyekeztem értelmet adni mindennek körülöttem.

Semmi együttérzés vagy puhányság nem volt a részéről. Ő tényleg nem szokott ilyesmit csinálni, de egyfajta tárgyilagos megértést tanúsított. Inkább együttérzést, mint szánalmat.

– Ez nem időutazás – magyarázta. – A nagy történelmi eseményeket a jelenkorban vizsgáljuk.

Egy túra a Hawking Hangárban és egy délután a műszaki részlegen kellett ahhoz, hogy meggyőzzön.

A St. Mary's-ben találkoztam a legtöbb emberrel – a későbbi kollégáimmal. Mindegyikük teljesen örült volt. Néha elgondolkodtam, mit gondolnak rólam. És találkoztam az igazgatóval, egy ragyogó szemű, idős emberrel, aki udvariasan üdvözölt, és soha, de soha nem tett semmilyen utalást azokra a körülményekre, amelyek a St. Mary's-be vittek.

És akkor – munkát ajánlottak nekem. Nem volt életem, nem volt barátom, akire mindig számíthatok, ha brutális őszinteségről van szó –, nem volt családom, nem voltak kötelek, nem volt munkám, és nem voltak kilátásaim.

– És nincs más választásom – mondtam gonoszul.

– Mindig van választás – mondta nyugodtan. – Néhány választás nagyon kellemetlen lehet, de mindig van választás. Eljött az idő, hogy te is megtedd a magadét. Jelenleg tiszta, józan és működőképes vagy. Ma délután elbocsájtanak. Most döntened kell, hogy kísétálsz a kapun, és ott folytatod, ahol abbahagyta, vagy van egy másik, sokkal veszélyesebb út. Valószínűleg nem fogod túlélni, de legalább a halálad jelent valamit. Valami többet, mintha a saját hányásodba fulladnál egy francia csatornában. Magadra hagylak, hogy átgondold.

Nem igazán volt választásom. Elég jól kitakarítottak ahhoz, hogy újra érdeklődjek a körülöttem lévő világ iránt. És hogy rájövök, milyen közel kerültem a véghez. A tél elmúlt és a tavaszi napfény beáradt az ablakokon. Még mindig nem érdekelt különösebben, hogy mi történik velem, de a francia csatorna elvesztette vonzerejét, így hát jelentkeztem.

A technikai aspektus elég érdekes volt. Valójában nagyon érdekes, de őszintén szólva nem láttam a többi dolog vonzerejét. Ahogy a feleségemnek

mondom, amikor belefáradok az életbe, a történelem nem igazán vonzó, nem igaz?

Az időmet úgy osztottam meg, hogy Edwardot kísértem különböző feladatokra, és a műszaki részlegben dolgoztam, ahol a kompokról és karbantartásukról tanultam.

Edwardot is jobban megismertem, és egy nap, amikor mindketten egy hóvihárban ragadtunk, és mentésre vártunk, elmeséltük egymásnak az élettörténeteinket, hogy ébren maradjunk, és rájöttem, hogy nem én vagyok az egyetlen ember a Földön, akinek veszteséggel és árulással kell megküzdenie. Még azt a képet is megmutatta nekem, amit Annie-ről készített, és amit mindig magánál hordott. Még mindig nála van. Persze nem az eredeti, ennyi idő után már nem. Mielőtt túlságosan összegyűrődött, megfakult és szétesett volna, átadta Dr. Dowsonnak, aki rendbe tette és másolatokat készített. Az eredetit a dobozában tartja. Mindannyiunknak van egy doboza a St. Mary's-ben – vagy egy boríték, vagy bármi más. Valószínűleg azért, mert egyikünknek sincs túl sok tulajdona, vigyázunk a számunkra különleges dolgokra. Mindenki kijelöl valakit, aki halála után eltünteti a doboza tartalmát. Edward engem választott. Én Maxot.

Aztán egy nap kaptam egy feladatot. Egy szóló feladatot, ami elég szokatlan volt. A biztonság kedvéért a St. Mary's legalább párban szokott utazni. A nem hivatalos magyarázat szerint azért, hogy mindig legyen valaki, aki visszahozza a holttestet.

Úgy tűnik, hogy a kréta időszakba kerültem. Nem voltam különösebben lelkes, hogy oda menjek. Kissé aggasztó, hogy nem volt semmilyen utasítás a továbbhaladásról, amikor odaértem. Csak annyi, hogy jelenjek meg egy adott helyen, és nyújtsak bármilyen segítséget, amire szükség van. Emlékszem, hogy kissé morcos voltam emiatt, ami most hálátlannak tűnik, mert ez a feladat megváltoztatta az életemet.

Ekkor találkoztam az én Maxemmel.

Minden fel van jegyezve valahol – nos, remélem, nem az egész, mert némelyik határozottan felnőtteknek szól –, úgyhogy nem kell részleteznem, de megmentett engem. Azt hittem, azért vagyok ott, hogy megmentsem őt, de ő mentett meg engem. Egy napot töltöttünk együtt, aztán miután berobbant az életembe – elhagyott.

Könyörögtem neki. Könyörögtem neki, hogy hagyjon fel mindennel. Hogy együtt meneküljünk el. Volt egy kabinunk. Soha senki nem találta

ránk. Kétségbe voltam esve. Nem tudtam abbahagyni. Újra és újra. Gyere velem. Gyere el velem. Nemet mondott, és nemet mondott újra. Gyengéd volt és kedves, de hajthatatlan. Most már persze tudom, hogy miért, de akkoriban nem vettem jó néven.

Elhagyta a fürkét, magával vitte a szívemet és a lelkeket. Megállt a tisztás szélén. Néztem, ahogy engem figyel. Biztos voltam benne – meg voltam győződve róla –, hogy meggondolja magát. Vártam és vártam, hogy meggondolja magát. Hogy adjon nekem valamilyen jelet. Hogy igen, eljön velem, és örökre együtt leszünk. Annyira biztos voltam benne, hogy megteszi, de a percek csak teltek, és ő nem tette meg. Csak állt a fa alatt, engem figyelt, és hirtelen nem bírtam tovább, és elugrottam.

Ez egy nehéz időszak volt számomra. Mindig láttam a szemét, amikor becsuktam a sajátomat. Hallottam a hangját az éjszaka csendjében. Csak a tudat, hogy a gyógy mód rosszabb, mint a betegség, tartott vissza az üvegtől. És ezúttal azért volt rosszabb, mert kaptam egy kis reményt, egy esélyt, hogy újra a napfénybe lépjek, és aztán elragadták tőlem.

Belevetettem magam a munkámba. Voltak más megbízások is – furcsán különleges megbízások –, Edward és én azzal viccelődtünk, hogy valamire felkészítenek minket, de a vicc az volt, hogy tényleg így volt.

Merész terv volt – Edwardnak vissza kellett volna ugrania, hogy megalapítsa a St. Mary's-t. Én pedig, miután lerakta az alapokat, követtem őt, és technikai támogatást nyújtok neki. Együtt létrehoztuk volna a St. Mary's-t. Mindketten hónapokat töltöttünk a kutatással és a korszak megismerésével. Mindent elmondtak nekünk, amiről úgy gondolták, hogy tudnunk kell – kivéve azokat az eseményeket, amelyek az ugrásunk napja után történtek. Úgy értem, nyilván tisztában voltunk a Történelemmel általában, azzal nem tudtak mit kezdeni, de a személyes események és az indulásunkat követő konkrét részletek tabu voltak. Persze értem, hogy miért, de akkoriban ez frusztráló volt.

Megkaptuk az új személyazonosságunkat, és aztán hirtelen, hetekig tartó felkészülés után eljött az idő.

Edward egy napsütéses délután ugrott. Együtt sétáltunk le Hawkingba. Nagyon ismeretlenül nézett ki a civil ruhájában. Nem sokat beszéltünk. Nem mintha lett volna mit mondanunk. Mindketten hátat fordítottunk mindennek, amit eddig ismertünk. Mindketten reméltük, hogy az új életünk

jobb lesz, mint a régi, de erre nem volt garancia. Kezet ráztunk, és sok szerencsét kívántam neki.

Azt mondta: – Tíz év múlva találkozunk, Leon, én pedig azt mondtam: – Holnap este találkozunk, Edward –, és elment. Azt hiszem, örült, hogy elmehetett – akárcsak én, neki sem volt itt semmi keresnivalója.

Huszonnégy órával később én következtem. Volt egy takaros kis fürkém – egy egyszemélyes, ami ritka volt, mert nem sok ilyen van. Ezt többé-kevésbé az alapoktól kezdve én építettem. Kívül-belül ismertem és szerettem.

– Nem lesz rá szükség – mondták. Ez valójában csak egy mentőkabin. Arra az esetre, ha a dolgok rosszul mennének. Csak keress egy csendes helyet, ahová elrejtethed és elfelejtethed.

Ez nem úgy sikerült, ahogy vártuk.

Edward találkozott velem, amikor leszálltam, és megmutatta az új otthonom első látványát. Ami a régi otthonom volt, csak kopottabb. Sötét volt, a lámpák közül nem sok működött, a vakolat és a nedves beton szaga nyomasztó volt, és mindenütt drótok lógtak.

Edward fáradtnak tűnt, és még kevesebb haja volt, mint korábban, de biztosan nem volt tétlen. Kiváló csapatot állított össze. Guthrie jó ember volt. Szilárd, mint a szikla, és valamivel kevésbé beszédes. Gyakran megittunk együtt egy pohárral péntek este. Általában csak egyet, mert ez nem volt olyan út, amin újra végig akartam menni.

Egyre több ember jelent meg – adminisztrációs személyzet, ruhatárosok, különcök, akiket vagy kutatás-fejlesztésre, vagy közösségi gondozásra szántak – nem mintha nagy különbség lett volna a kettő között. Az étel jó volt – erről Theresa Mack gondoskodott. Őt és többeket elnézve – nem én voltam az egyetlen, akinek volt némi gyógyítanivalója.

Mire észbe kaptam, eltelt az idő, de nem voltam boldogtalan, és aztán ... egy nap ... egy nap Egy nap felvettem a telefont, és Edward azt mondta: – Leon – gondoltam, talán szeretnéd tudni. Itt van.

Nem tudom, honnan tudhatná. Szinte semmit sem mondtam a krétakori megbízatásról. Csináltam egy gyors jelentést arról, hogy segítséget nyújtottam egy nehéz helyzetben lévő történésznek – senki sem járt utána, és azt hiszem, feltételeztem, hogy senki sem olvasta el.

Inkább kíváncsiságból, mint reménykedésből kiléptem, és körbesétáltam az épületet. Végigbámultam a déli gyepen, és ott volt ő. Úgy vonult fel a

feljárón, mintha egyedül akarná megrohamozni a helyet. Ami, azt hiszem, pontosan így is történt.

Egy pillanatig álltam, próbáltam összeszedni a gondolataimat, aztán visszarohtam, át a hangáron és végig a Hosszú Folyosón, különböző nyitó mondatokat keresve és eldobva.

– Örülök, hogy újra látlak. – Hűvös, de kellemes. És semmiképpen sem azt a benyomást keltve, hogy az egész életem ezen a pillanaton múlik.

Vagy: – Mi tartott ilyen sokáig? – Nem, ez túlságosan számonkérőn hangzott.

Vagy: – Nem találkoztunk már korábban? – Nem, ez úgy hangzott, mint Markham, aki az új nővéren próbálgatja a csevegő szövegét.

Tulajdonképpen olyan gyorsan mozogtam, hogy előbb értem a Nagyterembe, mint ő. Mr. Strong még regisztrálta őt, amikor megérkeztem, és nem állhattam itt, mint egy bábu, ezért lassan körbesétáltam a galérián, és próbáltam úgy időzíteni, hogy akkor menjek le a lépcsőn, amikor ő feljön.

Ez egyáltalán nem működött. Mrs. De Winter mindenkinek bemutatta őt, akit csak látott, így újra körbe kellett mennem. Aztán Rapson professzorral volt, aki behívta a kutatás-fejlesztésbe, és azt hittem, végleg elvesztettük, így harmadszor is körbe kellett mennem. Aztán azt hittem, hogy rosszul ítélt meg az időzítést, így vágta be kellett kezdenem. Aztán rájöttem, hogy túl korán érkeztem, és lemaradok róla, így meg kellett állnom, és úgy kellett tennem, mintha egy hirdetőtáblát olvasnék. Ekkor kezdtek előbújni az emberek az irodájukból, csak azért, hogy furcsán nézzenek rám. Különösen Mrs. Enderby-nek van csodálatos repertoárja a bámulásokból.

Végül, a magam részéről sok alkalmi megállással és indulással, sikerült elérnem a lépcső tetejét, amikor ő már a lépcső alján volt. Erősen ráncolva a homlokomat, ahogy az egy fontos emberhez illik, akit súlyos technikai kérdések foglalkoztatnak, elindultam, félúton találkoztunk, és ismét, bár ezúttal számítottam rá, a világom a feje tetejére állt.

Egy pillanatra teljesen üresnek tűnt, ami egy kicsit zavarba ejtett, aztán rájöttem, hogy nem ismer engem. És olyan fiatal volt. Reméltem, hogy nem látszik rajtam a döbbenet, hogy bár én már találkoztam vele, ő még nem ismert engem.

Engem bámult. Azon tűnődtem, hogy vajon ő is „szerelem első látásra”.

– Nagyon sajnálom – mondta –, a Krímre gondoltam.

Nos, ez egyáltalán nem volt zavaró, de legalább volt ürügy rámosolyogni.

Mrs. De Winter bemutatott minket.

Mondott valamit. Mondtam valamit.

Vörös haja megragadta a fejünk fölött lévő lámpa fényét. Ez volt azon kevés alkalmak egyike, amikor rövid hajjal láttam. Nem tudom, hogy azt a hajápolószert kente-e rá, vagy természetes volt, de tüskés csomókban állt ki a fejéből. Ahogy Markham tette az elkövetkező években, amikor kezelés alatt állt, hogy megszabaduljon az összes fajtól, amelynek jelenleg ötcsillagos szállást kínált.

És ugyanúgy, mint korábban – elveszett voltam. Fölmosolygott rám azokkal a nagy aranyszínű szemével. A keze hideg volt. Ritkán meleg a keze. És ne is beszéljünk arról, hová teszi a lábát.

Tudom, hogy mondtam valami ostobaságot arról, hogy az emberek főnöknek hívnak. Nem emlékszem, hogy elengedtem volna a kezét, de gondolom, Mrs. De Winter biztonságban kiszabadította.

És így ő is a St. Mary-ben volt. Minden nap láttam őt. Nem mindig azért, hogy beszélgessek vele – néha csak elhaladtam mellette a lépcsőn, vagy elkaptam a hangja visszhangját a könyvtárból vagy a ruhatárból, de nekem ez is elég volt. Sokáig tartott – én óvatos voltam, ő pedig óvatos –, de végül összejöttek a dolgaink, és újra kisütött a nap a világomban. Tündérmesébe illő befejezés.

Amíg el nem mentünk Trójába.

Erről még mindig nem tudok beszélni.

Aztán meghalt. A sokktól majdnem megállt a szívem. Nem tudtam elhinni. A tündérmeséknek nem így kellett volna történniük. Még csak nem is a megbízás közben halt meg. Azt hiszem, ezt el tudtam volna fogadni. A saját irodájában halt meg. Egy ostoba, haszontalan baleset, ami kitépte belőlem a szívet. A múlt visszatért, és tudtam, hogy nem tehetem meg még egyszer. Otthagytam a St. Mary's-t.

Nem volt könnyű. Edward és Guthrie is mindent megtettek, hogy lebeszéljenek róla, de én egyszerűen nem bírtam elviselni. Valahányszor felnéztem, hogy lássam az ajtócsukódást, olyan volt, mintha épp most hagyta volna el a szobát. Meg voltam győződve róla, hogy ha eléggé figyelek, hallom a hangját. Vagy érzem az érintését. Minden pillanat fájdalmas volt számomra. Mintha minden idegvégződése szabadon lett

volna. Még a bőrömet is nyersnek éreztem. Egyszerűen nem bírtam, ezért elmentem.

Nem mentem messzire – csak le Rushfordig. Egy kisvállalkozásba kezdtem, ahol kisebb háztartási cikkeket és elektronikai cikkeket javítottam. Kicsibe kezdtem, hogy ne kelljen túlságosan koncentrálnom. Csak annyira, hogy a testemet és a lelkem maradékát egyben tartsam. Azt hiszem, joggal mondhatom, hogy fizikailag egy kicsit elengedtem magam. Tudom, hogy néhányan kicsit furcsának tartottak, de amíg meg tudtam javítani a vízforralójukat vagy a laptopjukat, és nem kellett sokat fizetniük, addig nem zavartatták magukat.

A St. Mary's nem hagyott teljesen magamra. Edward tartotta a kapcsolatot, Guthrie és Dieter pedig időnként beugrottak.

És Max barátnője, Isabella.

Erről sem tudok beszélni. Nem volt mentségem, de néha... ha becsuktam a szemem... úgy tudtam tenni, mintha... Semmit sem tudok mondani a saját védelmemben, de ez egy kicsit enyhítette a fájdalmat, és távol tartotta a sötétebb gondolataimat. És ez azt jelentette, hogy nem kellett egyedül maradnom éjszaka az emlékeimmel.

Aztán visszajött. Mármint Max, ami a földrengető öröm pillanata lett volna, ha nem tévesztem volna össze Isabella Barclay-vel. Még mindig nem tudom, hogy éltem túl. Gyanítom, ha Max nem a rossz univerzumban találta volna magát, és nem lett volna egy hatalmas lyuk a mellkasán, akkor én sem. Így is majdnem megtette velem egy kék műanyag szemeteslapáttal és kefével, de megérdemeltem.

Nyilvánvaló, hogy ezután elég sok mindent kellett behoznom, de ahogy Max utólag mondta, szerencsémre az Időrendőrség megjelent, és megpróbált mindkettőnket megölni, és mire sikerült elmenekülnünk, ő már megnyugodott egy kicsit. Eléggé ahhoz, hogy életben hagyjon. Úgy döntöttünk, hogy megragadjuk a második esélyt, és nagyon lassan haladunk, hogy ne ismételjük meg a korábbi hibáinkat. Harminc másodperccel később már a karjaimban volt, és összetörtünk néhány bútort.

És ennyi volt számomra. Azóta sem voltam a régi. Bár nem volt mindig könnyű. Még a működési katasztrófákon kívül is voltak a szokásos házassági problémák. Úgy tűnik, nem mindig teszem el a csizmámat, és a focilabda nézése sem az intelligencia jele. Másrészt, amit egy tubus

fogkrémmel tud művelni, azt nem kell alaposan megvizsgálni. És horkol. Nagyon horkol. És lehajtva hagyja a vécéülőkét.

Ez egy kicsit hullámvasút volt mindkettőnk számára, és gyanítom, hogy még nincs vége, mert egy olyan nővel vagyok házas, aki fel-alá rohan az idővonalon, nem törődve a saját biztonságával, és néha nagyon kevés figyelmet fordít másokéra is. Egyik veszélyes helyzetből a másikba sodorja magát. Gyakran használom a „halálvágó” kifejezést, mivel magam is megtapasztaltam ezt. Tudom, hogy komoly erőfeszítéseket tesz, hogy visszafogja magát – különösen most, hogy megszületett a fiunk, Matthew –, és tudom, hogy Dr. Stone – aki messze nem az az idióta, akinek szeretné, ha hinnénk – időnként vált vele egy csésze kakaó mellett egy csendes szót, de a szomorú igazság az, hogy nem hiszem, hogy tehet róla. Még csak nem is tud róla. Ha megkérdeznék – márpedig egyszer megkérdezte –, azt mondanám, hogy ez a neveltetésének eredménye. Mármint ez az önpusztító viselkedés. Az apja egy gonosz szemétláda volt, és ő így dolgozza fel a vele történeteket.

Láttam, hogy szörnyű sérülésekkel tért vissza a bevetésről, és úgy tűnik, hogy nevetve és egy óvatlan viccel megvonja a vállát, és rögtön visszaül a szobájába, hogy folytassa a munkát. Ez aggaszt engem. Nem, valójában megrémít, de mit tehetnék? Max gyakran mondja, hogy mindennek mindig megvan az ára, és azt hiszem, ez az enyém. Ha ez az, akkor hajlandó vagyok megfizetni, szóval nem panaszkodhatok.

Egyszer, amikor az életünkért menekültünk az Időrendőrség elől, amikor beteg volt és kimerült, mesélt egy kicsit a gyerekkoráról. Nem sokat, de eleget ahhoz, hogy azt kívánjam, egyszer találkozhassak az apjával.

Aztán egy nap teljesült a kívánságom.

Dieter és én a Hawking Hangárban voltunk, és a szomorú roncsokat bámultuk, amelyek a Nyolcas számú gépet jelentették, mielőtt a Történelem Tanszék rátette volna a kezét. Azzal kezdtük, hogy dokumentáltuk a károkat.

– A vécé tönkrement – mondtam, és próbáltam nem felsóhajtani, mert Max szerint ez nagyon idegesítő.

– És két pohártartó – mondta, és a tollával megbökdösött valamit, ami csattogva a padlóra esett.

– Ebben a fülkében csak két pohártartó van. Gratulálnunk kell nekik a százszázalékos eredményükhöz.

– Nem vagyok túl biztos ebben a feltételben – mondta Dieter komoran, és valami kétes dolgot bámult a falon.

– Majd Lindstrom úr elintézi ezt.

– Mi ez a szörnyű szag?

– Az Bashford lesz. Gyógyszereket szed.

– Ez szörnyű. Mi az a szó, amit keresek?

– Csípős?

– Bűdös. Igen, ez az. Bűdös. És az ajtóvezérlő rövidre zárt. Már megint.

Úgy éreztem, jogos egy sóhaj. – Idén már kétszer megjavítottam, és még csak június van.

Dieter is felsóhajtott. A műszaki részlegről sok sóhajt hallani. – Miért csináljuk ezt? Egy egész úrprogram kiabál a hozzánk hasonló technikusokért.

– Azért, mert ott technikusokat esznek.

– Tényleg?

– Ezt mondta Dr. Bairstow is, amikor legutóbb említettem.

Ismét felsóhajtott. – Majd én elkezdem.

– Köszönöm. És én... – Körbenéztem, próbáltam rangsorolni.

– Igen?

– Ó, nem tudom. Talán elkóborolok valahová, és elgondolkodom az életemről. Gondoltál már valaha irodai munkára?

– Valójában – mondta, miközben egyik hatalmas öklében a pohártartó szomorú maradványait szorongatta –, mindig is virágkötő akartam lenni.

Bólintottam. – Értelmes választás. Úgy hallottam, jól fizet.

– Ennél biztosan jobban.

– Beszélni fogunk az elefántról a szobában?

Megpördült. – Van itt egy elefánt?

Olyan jól beszél angolul, hogy néha elfelejtem, hogy ő nem az. – Nem, nem. Ez csak egy kifejezés. A konzolon lévő perzselésnyomokról beszélek.

Bólintott. – Felrobbantották az egész másodlagos táblát. Hogy történhetett ez egyáltalán? Mit mondtak, hol voltak?

Felpattintottam a jegyzeteimet, hogy ellenőrizzem. „Edwardkori tea party.”

Megrázta a fejét. – Ez egy ajándék.

Megráztam az enyémet. – Ez egy átok.

– Egy gyors csésze tea, és aztán nekilátunk?

– Jó ötlet.

Éppen kiléptünk a nyolcasból, amikor Dr. Bairstow megjelent. Nem túl gyakran jön le Hawkingba. Dieter motyogott valamit, és eltűnt a hangár másik végében.

Edward nem vesztegette az idejét. – Van egy kis gondunk.

Nem aggódtam túlságosan. St. Mary's problémája az alapállapotunk.

– És mi a probléma?

– Max apja itt van.

Értetlenül bámultam rá. – John Maxwell?

Nem is tudom, hány apát gondoltam, hogy van neki.

Bólintott.

Hátranéztem a vállam fölött, de egyedül voltunk. – Biztos vagy benne, hogy ő az?

– Ó, igen. Semmi kétség.

– Mit akar?

– Azt akarom, hogy maradj nyugodt. Neked és nekem kell ezt megoldanunk. Szeretném Maxet kihagyni ebből, amennyire csak lehet.

– Nyugodt vagyok.

Halkan mondta: – Matthew-val akar találkozni.

Elnyomtam a félelmet, és lassan megkérdeztem: – Milyen okból?

– Hogy megbizonyosodjon Matthew jólétéről. Nemcsak Max viharos gyermekkorára, viselkedési problémáira és instabilitására hivatkozik, hanem a St. Mary's furcsaságait is megkérdőjelezi. Szerinte ez nem az a hely, ahol szeretné, hogy az unokája felnőjön, és Max nem alkalmas anya.

Nagyon fontos volt, hogy nyugodt maradjak. – Mi lesz velem?

– Téged nem említett.

Egy pillanatra elgondolkodtam. – Gondolod, hogy ez valódi aggodalom? Vagy csak bajt akar okozni? Pénzt akar?

– Nem, amennyire én látom, nem a pénzre hajt. Lehet, hogy nem hallottál róla, de ő John Maxwell, a híres sebész. Nagyon nagy a szakmájában. Egy nagy észak-angliai kórház vezető sebésze. Számos jótékonyági szervezetben és bizottságban ül, beleértve a helyi szociális és rendőrségi bizottságokat is. Nagy hatalommal és befolyással bíró személy, és ami aggasztó, néhány nagyon fontos embernek a barátja.

Óvatosan mondtam: – Abból a nagyon kevésből, amit Max elmondott nekem, ez az... aggodalom, amit Matthew iránt tanúsít, valószínűleg nem

valódi.

– Egyetérték. De ha belegondolsz, Leon, még mindig van egy problémánk.

Mozdulatlanul álltam, amíg a következmények belém ivódtak. Edwardnak igaza volt. Tényleg volt egy problémánk. Nagyon nagy problémánk volt.

Az a helyzet, hogy Matthew születési anyakönyvi kivonatában egyértelműen az áll, hogy körülbelül másfél éve született, de csecsemőként ellopták tőlünk, és csak kisfiú korában kaptuk vissza. Emiatt és a brutális bánásmód miatt, amit átélt, nehéz megbecsülni a valódi életkorát, de biztosan több mint másfél év, amit nagyon nehéz lenne megmagyarázni. Az utolsó dolog, amit megengedhetnénk magunknak, az bármilyen hivatalos vizsgálat. És gyanítottam, hogy az együttműködés egyszerű megtagadása egyáltalán nem vezetne semmire. A befolyásos John Maxwell, a közösségének oszlopos tagja felbukkana egy sereg rendőrrel és szociális munkással – mindannyian egy csecsemőt várnának –, és akkor kezdődne el igazán a móka. Nem lenne védelmünk. A kormánnyal kötött szerződésünk egyik feltétele, hogy semmilyen körülmények között nem hívjuk fel a figyelmet arra, amit itt csinálunk. Mint például, hogy egy rendellenes gyermeket hozunk létre, aki tíz évvel idősebb, mint kellene. Nagyon komoly helyzetbe kerülhetnénk.

– Nem mondhatnánk, hogy nincs itt? Mert nincs itt. Ebben a pillanatban nincs.

Edward megrázta a fejét. – Mikor mondjuk azt, hogy itt van? Vagy hogy miért nincs? Ez nem elfogadható kifogás, Leon, és hosszú távon biztosan nem. És még ha meg is tudnánk magyarázni a kora közötti eltérést – amit nem tudunk –, még a legfelületesebb orvosi vizsgálat is egyértelmű jeleket mutatna a korábbi években történt bántalmazásra.

Minden igaz. Alultápláltság, törött csontok, égési sérülések, hegek. A lista szívszorítóan hosszú. És lehetetlen megmagyarázni.

Lassan, a dolgokat végig gondolva mondtam: – Honnan tudhatott John Maxwell Matthew-ról? Nemcsak, hogy Maxnek nincs semmiféle kapcsolata a korábbi életével, vagy bárkivel, aki benne volt, de állítólag meg is halt. Honnan tudhatná, hogy itt van? Nem szerepelünk semmilyen hivatalos nyilvántartásban. Kivéve a népszámlálást. Nem szerepelünk a választói névjegyzékben. Thirsk minden tevékenységünket elrejti.

– Gyanítom, hogy egy ismerősünk mutatta meg neki a helyes irányt; ezután már csak a Somerset House-ban kellett átkutatnia az iratokat.

Próbáltam gondolkodni. Úgy tűnik, hogy Max apja, akár tudatosan, akár nem, elég nagy válságot idézett elő.

– Valami, ami nyilvánvalóan családi vonás.

Ezt a nyilvánvalóan pontatlan kijelentést figyelmen kívül hagytam. – Ő valójában nem az igazi lánya. A lánya meghalt. Ő egy másik John Maxwell lánya. Tegyük fel, hogy a DNS-e nem teljesen egyezik? Egy újabb terület, ami nem állja meg a helyét egy alapos vizsgálatnál.

– Igen – mondta szelíden. Sok rejtegetni valónk van, ugye?

– Ha úgy gondolnám, hogy ez segítene – mondtam –, akkor most azonnal megragadnám és kivinném innen, de nem fog segíteni.

– Nem. Folyton vissza fog jönni. Ronan majd gondoskodik róla. És minden alkalommal, amikor nem hozzuk elő sem Maxet, sem Matthew-t, csak bajt okozunk magunknak. Csírájában kell elfojtanunk ezt a helyzetet. Lehetőleg anélkül, hogy John Maxwell-t le kéne lőnünk, és... ööö... elrejtünk a hullát.

Rámeredtem.

– Sajnálom – mondta.

– Azt kell mondjam, hogy semmilyen körülmények között nem engedném meg Max apjának – vagy bárkinek –, hogy elvigye Matthew-t. És milyen alapon tehetné? Matthew-nak két élő szülője van, akik mindketten dolgoznak és stabil környezetet biztosítanak. Kiváló, bár nem szokványos nevelésben részesül, amiről, igen, tudom, hogy nem beszélhetünk senkinek, de...

– Leon, ennek semmi köze ahhoz, hogy te és Max alkalmasak vagytok-e szülőknél. Még csak nem is magához Matthew-hoz van köze. Ez Ronan és a bosszú. John Maxwell nem tudja, de ő csak az eszköze.

– De erős.

– Ahogy mondod – egy erős ember.

A földet bámultam és gondolkodtam. Igen – John Maxwell hatalmas ember volt. Befolyással és tekintéllyel. Ha ő beszélt – az emberek meghallgatták. Ez volt a probléma. És ez lehetett a megoldás is.

– Edward, van egy zseniális ötletem.

– Örömmel hallom.

– Hol van most Max?

– Az irodájában. Még nem tudja, hogy az apja itt van. Azt javaslod, hogy próbáljuk meg eltitkolni előle?

– Nem, azt hiszem, az csak a halálunkhoz vezetne, és azt követően minden elpusztulna öt mérföldes körzetben. Hol van John Maxwell ebben a pillanatban?

– Mrs. Partridge szórakoztatja.

– Ó, – mondtam óvatosan.

– Egy jó beszélgetőtárs felbecsülhetetlen értékű eszköz – mondta derűsen.

Gondolkodtam. Csak egy ötlet villanása volt, de meg kellett tennem. – Tudsz nekem egy kis időt nyerni?

– Mennyi idő?

– Legalább harminc perc.

Az órájára pillantott. – Mindig élvezem a kihívásokat. Egy órát adok neked.

Éppen távozni készültem, amikor hirtelen eszembe jutott valami. – Találkoznom kellene Maxszel.

Megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy ezt a luxust bármelyikötök is megengedhetné magának ebben a pillanatban. Vannak más prioritások. Meg fogja érteni, ha elmagyarázom neki.

Bizonytalannak tűnhettem, mert hozzátette: – Bízz bennem, hogy vigyázok rá, Leon.

– Ne hagyd, hogy megölje.

Csalódottnak tűnt.

– Valójában ne hagyd, hogy egyáltalán megszólaljon.

Felvonta a szemöldökét.

– Igen, tudom, de a férfi manipulálni akarja majd a lányt, ellenkezni vele, provokálni, hogy valami... nem bölcs dologra készítse. Mindez nem lesz lehetséges, ha meg tudod győzni, hogy csak üljön csendben, és ne tegyen semmilyen lépést. Mondd meg neki, szükségem van arra, hogy minden figyelmét rá irányítsa, amíg én rendbe hozom a dolgokat.

– És nem öljük meg!

– De csak azért, mert van egy sokkal jobb ötletem. Elfordultam, és kinyitottam a com-ot. – Mr. Markham, tudna rám szánni egy percet, kérem? Elég sürgős lenne.

Azt mondani, hogy volt egy ötletem, talán kissé túlzás, de volt néhány homályos gondolatom, a többit pedig menet közben kitalálhatjuk. És az emberek azt hiszik, hogy csak a Történelem Tanszék képes improvizálni válsághelyzetben.

Markhammal a Nagyteremben találkoztam. Ott minden normálisnak tűnt – nem volt kiabálás – legalábbis nem több, mint a szokásos munkanapjainkon. Max irodájából nem jött kiabálás, és Dr. Bairstow irodájából sem sikoltozás.

Azt hiszem, Markham már készen állt a vidám üdvözlésre, amikor meglátta az arcom.

– Mit tehetek?

Rövid beszélgetést folytattunk, aztán eltűnt, én pedig elmentem Polly Perkinshez.

Ötvenöt perccel később, öt perccel a menetrend előtt, Markham és én kihajtottunk a kapun. Én vezettem.

– Majd megállok a kocsmá előtt – mondtam. Ott várunk.

Egy darabig csendben ültünk, aztán azt mondtam: – Mondd, hogy kesztyűt viseltél!

Ez a megjegyzés megérdemelt egy megvető pillantást.

Hangosan felsóhajtott, mint egy alábecsült hős, aki a világ sok igazságtalansága ellen küzd.

– Bocsánat – mondtam.

Nem kellett sokáig várnunk. Egy elegánsan visszafogott fekete Bentley dorombolt el mellettünk, és eltűnt a faluból. Besoroltam utána.

– Ne túl közel – figyelmeztetett Markham. Egyikünket sem ismeri, de nem kockáztathatunk.

Bólintottam. – Hol vannak?

– Kesztyűtartó – mondta, és elővett három mobiltelefont, még mindig a dobozukban. Nem úgy tűntek, mintha a biztonsági részlegnek normális esetben lenne ilyesmije, így Isten tudja, honnan szerezte őket. Túl hálás voltam ahhoz, hogy megkérdezzem.

– Biztos, hogy nem lehet őket lenyomozni?

– Abszolút garantált – mondta magabiztosan.

– Oké. Telefonálj.

Tárcsázta a számot, amelyet szinte azonnal fel kellett venni.

– Ó, – mondta, egy ideges öregasszony zavarba ejtően pontos megszemélyesítésével. – Nem vagyok benne biztos, hogy magát keresem, de épp most ment el egy autó, és biztos vagyok benne, hogy részeg. Az egész úton összevissza kanyargott. Majdnem elütötte azt a gyereket. Tennie kéne valamit... Mit? Ó, a Rushford úton, a benzinkút mellett. Nagy, fekete autó. Az ilyen embereknek nem szabadna megengedni, hogy vezessenek. Kikapcsolta a telefont, kivette a kártyát, és mindent kidobott az ablakon a sövénybe. Felvett egy másik telefont, tárcsázott, és kihangosította. – Te jössz.

Egy hang válaszolt. Nem adtam neki esélyt, hogy megszólaljon.

– Figyelj, haver. Épp Whittington előtt vagyok, te nem akarsz valamit tenni? Egy rohadék majdnem elütött. Piás, mint egy göte. Biztos vagyok benne. Fekete autó. Hamarosan meg fog ölni valakit. Rushford felé tart. Meg kellene állítani, mielőtt a körgyűrűre ér. – És biccentettem Markhamnek, hogy fejezze be a hívást.

– Szép – mondta Markham csodálkozva. Nem tudom, miért hiszi, hogy ő az egyetlen, akinek bűnözői tehetsége van.

Az a telefon is a sövénybe került.

Jóval hátrébb maradtunk, csak néha-néha pillantottuk meg a hátsó lámpáit.

– Még jó, hogy üres az út – mondta Markham vidáman, és én csak egyetérteni tudtam vele, mert John Maxwell túl gyorsan hajtott és túl széles ívben vette a kanyarokat ahhoz, hogy megnyugodjak. Ez volt a tervünk gyenge pontja. Mindenki biztonsága érdekében létfontosságú volt, hogy John Maxwellt még azelőtt elfogják, hogy elérte volna a körgyűrűt. Nem volt a tervem része, hogy bárki életét kockáztassam.

Markham hirtelen felnevetett.

– Mi?

– Csak arra gondoltam, hogy ha Max itt lenne, akkor most lilára idegeskedné magát, és átkozná a mi csodálatos rendőri erőnket, akik a legrosszabb pillanatokban bukkannak fel, és mégsem tűnnek fel sehol, amikor szükség lenne rájuk.

A harmadik telefon megcsörrent. Edward volt az.

– Minden rendben van – mondtam. – Hogy van Max?

– Túlszárnyaljuk az elvárásokat – mondta, és bontott.

– Vajon mit jelenthet ez – kérdezte kíváncsian Markham.

– Vagy elképesztően jól viselkedik, vagy odament, megölte a férfit, és eltüntette a holttestet, mi pedig csak az időnket vesztegetjük.

– Á, nos – mondta kényelmesen. – Bármelyik jó.

Jelezve, ráfordultam a körgyűrűre. A fekete autó körülbelül száz méterre volt előttünk, és éppen csak elkezdett gyorsítani.

Éppen ugyanezt tettem én is, amikor egy kék lámpával villogó rendőrautó száguldott el mellettünk a gyorsításávbán. Rövid szirénaszó hallatszott, és a fekete autó engedelmesen félreállt.

– Micsoda szolid polgár – mondta Markham nagyjából ugyanolyan hangon, mint ahogy bárki más mondaná: – Micsoda egy szemétláda.

– Nem sokáig.

A fekete autó megállt, mi is lassítottunk, és körülbelül száz méterrel mögöttük kihúzódtunk a leállósávra. Közel, de nem túl közel.

– Csak érdekességképpen – mondta Markham –, ha ez az egész balul sül el, van B-tervünk?

Az ülésém alatt lévő fegyverre gondoltam. – Ó, gondolom, majd kitalálok valamit.

Egy enyhe kanyarban álltunk meg, ami miatt nem lehetett ránk látni. Előttünk a rendőrök lassan kimásztak a kocsijukból. Markham valamivel babrált.

– Mit csinálsz?

– Irányított mikrofon, haver. Nem akarod hallani, mi történik?

– Honnan szerezted ezt?

– Az egyik kompból jött ki.

Elhatároztam, hogy később beszélni fogok Lindstrom úrral.

– Kész is vagyunk – mondta Markham. – Hoztál popcornot?

Két rendőr közeledett a fekete autó felé. Tisztán hallottuk a lépteiket.

– Jó minőségű hang, ugye? – mondta Markham.

– A legjobb, amit pénzért kapni lehet, és nem erre a célra tervezték.

– Akarod, hogy visszamenjek és kicseréljem?

A rendőrök megérkeztek az autóhoz. – Lepakcsolná a motort, kérem, uram?

– Jó napot, tiszt urak.

– Mintha az égvilágon semmi rejtegetni valója nem lenne – mondta Markham.

– Jó napot, uram. Ez az ön autója?

– Igen, az.

Hallottunk némi turkálást. Feltehetően a papírokat kereste.

– És a jogosítványa, uram?

Még több lélegzetvétel és tapogatózás.

– A hang tényleg nagyon jó – mondta Markham csodálattal.

– Dr. Maxwell?

– Nos, Mr. Maxwell, valójában. Sebész vagyok a Royal Free Hospitalban, Manchester mellett. Valami gond van?

– Túl sokat beszélsz – mondta a mellettem ülő szakértő. Soha ne adj önkéntes információt.

– Ivott, uram?

– Legyen szíve, biztos úr. Még nem ebédeltem.

– Szóval nem ivott, uram?

– Egyáltalán nem. Ma délután színházba kell mennem, úgyhogy semmiképpen sem.

– Csakhogy több bejelentés is érkezett kiszámíthatatlan vezetésről. Nagy, fekete autó. Pont, mint ez.

– Nos, én nem lehettem. Éppen egy megbeszélésről jövök, és hazafelé tartok. Mint mondtam, négy órakor színházban leszek, úgyhogy jobb, ha indulok.

Lépések ropogását hallottuk, és figyeltem, ahogy az egyikük a kocsi körül bolyong.

– Ezek aztán tényleg gazemberek, nem igaz – mondta Markham barátságosan. Azon az elven működnek, hogy mindenki bűnös valamiben, és ha elég sokáig bámulnak, akkor megtörsz, és elmondasz nekik mindent, amit tudni akarnak.

– Bármelyik percben – mondtam.

– Bármelyik percben, mi?

– Meg fogja találni a törött hátsó lámpát.

– Milyen törött hátsó lámpa?

– Amit Dieter készített korábban.

– Tudod, nem volt rá szükség. Ittas vezetés gyanújával állították meg. Nem kellett ürügy, hogy átkutassák őt vagy a kocsiját.

– Nem, de Dieter esetében azt hiszem, hogy ez csak esztelen vandalizmus volt. Unatkozott.

– Akkor rendben van.

– Kiszállna a kocsiból, kérem, uram?

– Nézze, biztos úr, ez nevetséges. Nem ittam, és hosszú út áll előttem. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ezzel a hülyeséggel álljak itt.

Kár volt ezzel próbálkoznia.

– Kérem, szálljon ki a kocsiból, uram.

Valamiféle elkeseredett morgás hallatszott, majd kinyílt a vezető ajtaja, és először pillantottuk meg John Maxwellt.

Nagy, zömök ember volt, akit még nagyobbá és zömökebbé tett a kabátja. – Fogadjunk, hogy olyan tökfilkó, aki jachtos sapkát hord – mondta Markham, mindenféle indok nélkül.

Sötét haját csak enyhén csíkozta az ősz. Bosszantó módon nekem több ősz hajam volt, mint neki.

– Valószínűleg befestette – mondta Markham, aki mindennek tetejébe nyilvánvalóan telepátikus. Vajon Max honnan örökölte a vörös haját?

John Maxwell kikászálódott a kocsiból, és kissé megtántorodott. Markham elégedetten felsóhajtott, mint aki tanúja volt egy nehéz feladat sikeres elvégzésének.

– Nyugalom, uram – mondta a rendőr.

– Ne gondoljon bele túl sokat, biztos úr. Beleakadt a lábam a biztonsági övbe.

– Ha ön mondja, uram.

– Beszédhibás – mondta Markham elégedetten. Ez mindig eloszlatja a gyanút és megnyugtatja az embereket. És itt jön Mr. Breathalyser. – Tudjuk, mit tett Mrs. Partridge a teájába? Valószínűleg végzetes lehet?

– A tejben volt – mondtam –, mert sem Max, sem Dr. Bairstow nem iszik tejet, és fontos volt, hogy a teát is megigyák. És fogalmam sincs, mi volt az. Tudom, hogy a K+F három perc alatt összedobta, úgyhogy a te tipped is olyan jó, mint az enyém. Bármelyik pillanatban elkezdhet zöldesen izzani.

Az autóhoz visszatérve volt némi vita, de az elkerülő úton elszáguldó forgalom miatt nem mindig hallottuk olyan jól, ahogy szeretnénk volna. A testbeszéd azonban elég egyértelmű volt. John Maxwell egy olyan ember felháborodását mutatta, akit igazságtalanul vádolnak azzal, hogy megivott néhány pohár italt egy olyan ebéddel, amit még meg sem evett, a rendőrség pedig olyan világfájdalmasan viselkedett, mint aki már mindent hallott.

– Általában nem támogatom, hogy a rendőrség ne higgyen semmit sem – mondta elgondolkodva Markham. – Gyanakvó gazemberek, de ebben az esetben...

– Remélem, elég gyanús ahhoz, hogy megtalálják. – Elengedtem a kormányt, és megtöröltem hirtelen izzadó tenyeremet. Mert ha ez nem működne, el sem tudtam képzelni, milyen lesz a jövőnk. Ha Max megint elveszítené Matthew-t...

– Bízz bennem – mondta Markham magabiztosan. – Olyanok, mint a véredek. Nem túl okosak, de nagyon, nagyon kitartóak.

– Távól álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem a kutyás szakértelmedet – mondtam, örülve a figyelemelterelésnek –, de azt hiszem, bulldogokra gondolsz.

– Ők azok, akik soha nem engednek el?

– Igen.

– Akkor igen, a bulldogokra gondolok.

Csendben ültünk, és néztük a drámát.

John Maxwell, az igazságtalanul megvádolt polgár, aki abban a biztos tudatban, hogy nem ivott, úgy tűnt, hogy fél lábon állva kínálja fel magát.

– Ne tedd, haver – tanácsolta Markham. – Én csak fél lábon tudok állni, ha iszom.

Megnéztük.

– Nos, ez kínos volt – mondta Markham. – Gondolod, lesz annyi esze, hogy egyhelyben álljon, befogja a száját, és követelje az ügyvédjét?

– Tudja, hogy nem ivott – mondtam. – Tudja, hogy nem tett semmi rosszat. Fogadok, hogy megcsinálja a tesztet, majd, amikor megbukik, jelentősen ront a helyzeten azzal, hogy leszidja őket és a felszerelésüket, vagy megpróbálja megvesztegetni a rendőröket.

– Ó, csak nem a régi trükk, hogy átadod a jogosítványodat egy pár húszassal körbetekerve. Hidd el, az sosem működik.

– Nem bánna, ha ebbe belefújna, uram?

– Biztos úr, ez hülyeség... nevetséges. Esküszöm, nem ittam. Valójában egész délelőtt egy megbeszélésen voltam a St. Mary's történészekkel.

– Nos, ez húsz évvel növelte a büntetését – mormolta Markham. – Biztosan nem felejtették el, hogy tavaly le kellett szedniük Bashfordot a templom tornyából. A fickó egy idióta.

Hogy Bashfordra vagy John Maxwellre gondolt-e, nem volt világos.

A kocsihoz visszatérve John Maxwell már nem tiltakozott annyira, hogy belefűjjon az alkoholszondába. Mindenki a kijelzőt nézte, és nem kellett Markham irányított mikrofonja, hogy halljuk John Maxwell dühkitörését. Az autójába való visszaszállási kísérletét nem méltányolták. Rövid küzdelem alakult ki, amelynek elkerülhetetlen volt a vége. Az üvöltő John Maxwell arccal a saját motorháztetőjén feküdt, miközben kezeit a háta mögé bilincseltek. A járókelők lelassítottak, hogy jól megnézhessek.

– Nem kellene sokáig maradnunk – figyelmeztetett Markham. – Erősítést és egy autószállítót fognak hívni, és az inkább csak bonyolítja a helyzetet, ha itt találnak minket, és ha engem találnak meg, akkor szar kerül a ventilátorba.

– Biztos akarok lenni benne, hogy nem hagyják ki – mondtam. Polly Perkins rengeteg munkát fektetett bele. Nem akarok visszamenni és azt mondani neki, hogy elpocsékolta a délelőttjét.

– Hol van?

– Kabátjának külső zsebe. A buta fickó odaadta a kabátját Mrs. Partridge-nek, hogy vigyázzon rá. Úgy tűnt, mintha azt hitte volna, hogy csak azért jött a földre, hogy a kabátját tartsa.

Sóhajtott. – A halál túl jó néhány embernek.

Lehúzták a közösség egykori oszlopát a motorháztetőről. A férfi imbolygott a lábán.

– Most fogják átkutatni – mondta Markham. És a kocsit is. És valóban, a rangidős tiszt azt kérdezte tőle, hogy van-e valami veszélyes dolog elrejtve a zsebében. Mondtam, hogy pattogatott kukoricát kellett volna hoznunk.

Felültem. Ez volt az. Ez volt az, amihez minden vezetett. A fontos rész.

Vártunk. Megmarkoltam a kormánykereket, éreztem, ahogy a durva műanyag a tenyeremhez tapad. Egy pillanatnyi figyelmetlenség, és elszalasztják... Vagy tegyük fel, hogy valamelyikük elfogadta a jogosítvány köré tekert pénzt... Vagy megtalálták, de nem érdekelte őket... Annyi minden elromolhat...

A rangidős tiszt gondosan kotorászva John Maxwell zsebeiben, egy adatpálcikát tartott a kezébe. Csak egy általános adatpendrive-ot. Olyat, amit bárhol lehetett kapni. Nem a miénk. Még mi sem vagyunk ennyire hülyék.

– Ez az öné, uram?

Egy pillanatra csend lett. John Maxwell még nem tudta, de ezek voltak élete utolsó pillanatai, ahogyan eddig ismerte, és ahogyan soha többé nem fogja.

Megvető pillantást vetett rá. – Persze, hogy nem. Soha életemben nem láttam még ilyet.

– Biztos benne, uram?

– Persze, hogy az vagyok. Mivel gyanúsít?

– Fogalma sincs, hogy került ez a zsebébe, uram?

– Mondtam már. Nem. Nem tudom, hogy ki az itteni főfelügyelő, de hadd mondjam el, hogy az enyémet elég jól ismerem, és a pokokra fog szállni amiatt, ahogy ma velem bántak.

Akár a lélegzetét is megspórolhatta volna.

– A hátsó ülésen lévő laptop az öné, uram?

– Természetesen. Ez a munkahelyi laptopom.

– Mi van az adatpendrive-on? – suttogta Markham, bár nem hallhattak minket.

– Polly ma reggel harmincöt percig kutatott a Dark-weben. Elég csúnya dolgok vannak odakint, és most már egy részük rajta van azon az adatpendrive-on.

– Kiváló. És mi van a laptopon?

– Nem egy olyan böngészőtörténet, amelyet ismer, de a rendőrség mégis nagyon érdekesnek fogja találni.

És meg is tennék. Az ittas vezetés hülyeség, de kiheverhető. Ha elég gazdag vagy, felvehetsz valakit, aki az eltiltásod idejére helyetted vezet, és az életed ugyanúgy folytatódik. De nem azután, amit a böngészőjében találtak. És főleg nem azután, amit az adatpendrive-on találtak. John Maxwell még nem tudta, de az élete a lefolyó körül forgott. Manapság is vannak olyan viselkedések, amelyek még mindig elfogadhatatlanok. Költői igazságszolgáltatás.

Hatalmas erőfeszítéseket tett. – Tiszt úr, esküszöm. Biztos valami... félreértés történt. Hadd magyarázzam meg.

– Elég csúnyán kezd szitkozódni – mondta Markham. – Még jó, hogy megállították, amikor megállították.

Ez volt az egyetlen félelmem. Hogy Swanson úr kis koktéljának hatása alatt száguldozik majd a Rushford körgyűrűn, teljesen meg van győződve arról, hogy ő Fangio, és a pusztítás nyomát hagyja maga mögött – és

higgyék el, John Maxwell már túl régóta hagyott maga mögött a pusztítás nyomát. Itt az ideje, hogy megfizessen a tönkretett életekért. És egy életért különösen.

Átkutatták az autót. – Ezek a csomagtartó kulcsai, uram?

– Üres. Csak a szerszámkészletem és a pótkerék.

Néztük, ahogy belenéznek a csomagtartóba. Markham a vidám dalát dúdolta.

– Mi? – Mondtam, és megfordultam, hogy ránézzek. – Találnak valamit?

– Vizelettel átitatott szőnyeg.

– Miért?

– Nehéz megmagyarázni, miért pisilnek egy csomagtartóba. Nem valami szép képeket idéz, ugye?

– Az Isten szerelmére – mondtam. – Kinek? Ne mondd, hogy Petersoné.

– Senki a St. Mary's-ből.

– Akkor honnan szerezted?

– K+F. Van egy csomó kádnyi anyaguk odafent. A legtöbbet a lovakból.

– Mi az? Miért?

– Hát, próbáld meg elmagyarázni, miért van lópisi a csizmádban.

– Te jó ég, ez aztán a puding túlzásba viteléről szól. Van valami, amivel még nem szereltük fel?

A kocsihoz visszatérve az egyik rendőr befejezte a beszélgetést a rádióján. John Maxwell talpra állt, és egyformán tiltakozott tudatlansága és ártatlansága miatt. Mindkét rendőr, üres arccal és szolidan, nem szólt semmit. Egyáltalán semmit.

– Nos, Tonto – mondta Markham, amikor elindítottam a kocsit. – A mi munkánk itt véget ért.

Jeleztem, vártam egy rést a forgalomban, és kihajtottam. Még egy utolsó pillantást vettem John Maxwellre, vörös arcú, kétségbeesett, kiabáló, dühös és rémült volt, majd hirtelen előrehajolt. A rendőrök hátraléptek, de már túl későn, és a férfi hevesen elhányta magát a csizmájuk felett.

– Szép munka – mondta Markham nagy elégedettséggel.

A visszapillantó tükörből figyeltem, ahogy a táblakép egyre kisebb és kisebb lett – örökre megdermedt a fejemben –, aztán a következő kijáratnál már nem volt ott senki.

Most már csak Maxet akartam látni.

Megálltunk a bejárati ajtó előtt.

– Akarja, hogy leparkoljam magának? – mondta Markham vidáman.

– Köszönöm. – Kinyitottam az ajtót.

– Ne felejtse el a fegyverét – mondta, és egyenesen előre nézett. – Tudja, azt, amelyik az ülés alatt van.

Kihúztam és a zsebembe dugtam. – Hunter tudja, hogy nem egyedül volt?

– Velem volt a nagyapám is – mondta, miközben átült, és sebességbe tette a kocsit.

– Köszönöm – mondtam. – Mindent.

– Szívesen – mondta mosolyogva és elhajtott.

Odabent minden teljesen normális volt, a Történelem Tanszék sok időt és energiát pazarolt arra, hogy valami ötszáz évvel ezelőtt történt dologról vitakozzon. Gondolom, ez megállítja őket a gyufával való játszadozásban. Bár igazából, tekintve, hogy mit csináltam aznap reggel, aligha voltam abban a helyzetben, hogy ítélek.

Kettesével mentem a lépcsőn. Peterson a galérián volt, és Mrs. Shaw-val egy aktát nézett át.

– Még mindig Dr. Bairstow-val van – mondta, anélkül, hogy felnézett volna.

– Bepisiltél John Maxwell autójába?

– Nem, de az én ötletem volt, és az ügynököm követelni fogja, hogy teljes elismerést kapjak.

Edward általában az íróasztala mögött él. Ez egy olyan megállapodás, amellyel mindenki megbarátkozott. Mindenki tudja, hogy hol van. Vagy hogy ő hol van, ami a lényeg. Néha-néha azonban, jól meghirdetett alkalmakkor, körbesétál az épületben, gondosan betartva a menetrendet. Minden részleghez betér, csendben felméri a rendkívüli rendben tartott helyiségeket, figyel, ahogy a munkatársai udvariasan – bár összeszorított fogakkal – megszólítják egymást, és semmiféleképpen nem tesz megjegyzést az égett szagra.

Időnként azonban valami huncutság démona száll az agyába, kifejezi a vágyát, hogy megnézzé, hogyan töltik az emberei a munkanapjukat, és elindul, cikcakkban körbejárja az épületet, mindenféle meghatározott útvonal vagy cél nélkül. Lassan, de csendesen mozog, éppen a rossz pillanatban materializálódik, és figyel az előtte hirtelen megdermedt tablót, mielőtt felsóhajtana, és tovább indulna. Hála Istennek, nem csinálja ezt túl

gyakran, mert ez – mindenkit megvisel. De többnyire biztonságban él az íróasztala mögött.

Néhány évvel ezelőtt a Thirsk-i Egyetem valamilyen szemináriumát követően, amelyre a Thirsk-i Egyetem kényszerítette, két karosszékot helyezett a terem másik oldalára, mert azt mondták neki, hogy a kötetlenebb környezet elősegíti a munkavállaló és a munkáltató közötti kapcsolatokat. Beszédes, hogy a lehető legtávolabb vannak az íróasztalától, miközben még mindig az irodájában vannak, és tudomásom szerint gyakorlatilag nem használják őket. Biztos vagyok benne, hogy nagyon kényelmesek, de mint a szimpatikus munkáltató-munkavállaló beszélgetések segítője – egy kicsit halott befektetés. Max gyakran dicséri annak előnyeit, hogy több méternyi polírozott íróasztal védi őt. Úgy emlegetik őket, mint a végzet foteljei.

Ma ő és Dr. Bairstow ültek a karosszékben. Felnézett, amikor beléptem az ajtón.

A jó hír az volt, hogy a falakon nem volt vér. A rossz hír az volt, hogy olyan tekintetet viselt, amit reméltem, hogy soha többé nem látok.

Bólintottam Edwardnak, hogy jelezzem, minden rendben van. Azonnal felállt. – Csak a ma reggeli események kissé rögtönzött jellegének tudom betudni, de úgy tűnik, elfelejtettem egy sürgős találkozót Dr. Petersonnal. Milyen különös.

Kibicegett a szobából.

Nem nézett rám. Semmit sem fejezett ki a tekintete, amikor azt mondta: – Még mindig ugyanazt az arcszeszt használja.

Felvettem a kezét. Jéghideg volt és kissé nyirkos. – El kellett mennem. Sajnálom.

– Semmi baj. Megértem.

– Hogy vagy? – És vártam, hogy azt halljam: – Tökéletesen jól. – De nem így történt.

Anélkül, hogy rám nézett volna, azt mondta: – Ha most szétesem, Leon, soha többé nem fogom magam összerakni. Mondj nekem jó híreket.

Megfogtam mindkét kezét. – Nagyon jó hírekkel szolgálhatok. Mindennek vége. Vége van. És köszönöm, hogy lefoglaltad, amíg mi elrendeztük a dolgokat.

– Igazából a fő gondolatom az volt, hogy hol a fenében van Leon? Mikor visszajön, le fogom tépni a fülét, amiért így itt hagyott.

– Nem hagytalak el, Lucy.

– Tudom, de szükségem volt a dühre.

– El kell mondanod, mi történt itt – arra az esetre, ha elvarratlan szálak maradnának, amiket nekem kell rendbe tennem. Nagyon rossz volt?

– Valójában nem sokat változott. Kicsit őszebb lett a haja, de nem nagyon. Talán egy kicsit vastagabb lett a dereka, de egyébként nagyjából ugyanolyan. Jól öregszik. Sóhajtott. Nem úgy, mint én.

Mondhattam volna, hogy – Gyönyörűen öregszik, és máskor meg is tettem volna, de ez nem az az alkalom volt.

– Nos – mondtam, alaposan megnézve, hogy nincs-e valami hordozható tárgy, amit el lehet dobni. – Ne ess kétségbe. Amikor nem vagy sárban vagy vérben, vagy nem támadsz meg valakit egy hajtűvel, egyáltalán nem vagy rossz. Sőt, állj be a zuhany alá, keress egy ruhát, és sminkelj ki, és máris egész tűrhető vagy.

Egy nagyon rövid pillanatra azt hittem, hogy a Végzet Foteljei közül egy jön felém fejmagasságban. Ami megnyugtató volt. – Most már jobban érzed magad?

Fintorogva bámulta a padlót. Rá kellene vennem, hogy beszéljen velem. Nagyon jól el tudja zárni magában a dolgokat.

– Mondd el, mi történt.

Megrázta a fejét. Tudom, hogy szégyelli magát. Nem azért, ami történt vele, hanem azért, hogy nem tudta megakadályozni.

Kicsit kiéleztem a hangomat. – Max. Jelentést!

Sóhajtott, és visszatért hozzám. – Eljött az irodámba.

– Ki? John Maxwell?

– Nem, természetesen nem. Dr. Bairstow. Csak állt ott, és Rosie Lee már az ajtón kívül volt, mielőtt még leült volna. Bárcsak tudnám, hogy csinálta.

– És?

– És furcsa volt. Leült elém, és azt kérdezte: – Mikor látta utoljára az apját?

Tudatos erőfeszítéseket kellett tennem, hogy ne engedjem, hogy az emlékek visszaáramoljanak.

– És mit mondtál?

Azt mondtam: – Évek. Éveket és éveket. Azóta nem, hogy Thirskbe mentem. Miért kérdezed? Erre ő: – Max, itt van az apja, és látni akarja magát.

A keze ismét kihűlt. Még erősebben fogtam őket, bár tudtam, hogy semmi, amit tehetek, nem fogja felmelegíteni őket.

– Mondta, hogy miért?

– Azt mondta, hogy Matthew-hoz jött. Talán még el is viszi őt. ...

Nem tudtam rá koncentrálni. Hozzám beszélt. Tudtam, mert láttam, hogy mozog a szája. És tudtam, hogy mond valamit, de egyszerűen nem ment be a fejembe, és tényleg koncentrálnom kellene, mert ez olyan fontos volt.

Nyelt egyet.

– Amikor már tudtam koncentrálni, azt mondta, hogy szerinte gond lehet, mert apám kiváló érveket tudna felhozni a gyámság mellett. Mert gazdag és fontos ember volt. Hogy bizottságokban és számos helyi vállalkozás igazgatótanácsában ült. Hogy az emberek hallgatnának rá. Dühös voltam, mert meg voltam rémülve. Mindig dühös leszek, ha megijedek. Azt mondtam, hogy a halálig harcolnék vele Matthew miatt, mert szeretik és jól gondoskodnak róla, és nem volt rá semmi alapja.

A lehető legszelídebben mondtam: – Max, nem engedhetünk meg magunknak egy olyan harcot, amit biztosan elveszítenénk. Még ha el is tudják nézni, hogy Matthew jóval idősebb, mint kellene, alig tud írni és olvasni. A világról való tudása nagyon csekély. És bármennyire is szeretik most, semmi sem törölheti el annak a szörnyű bánásmódnak a nyomait, amelyben kisgyermekként részesült.

– Tudom. Tudom. Akkor estem igazán pánikba! Folyton azon gondolkodtam, hogy miért csinálja ezt? Nem akarja Matthew-t. – Végighúzta a kezét a szemén, és a hangja remegett. – Higgy nekem – ő tényleg nem szereti a gyerekeket.

Halkabbra vettem a hangomat, hogy rám koncentráljon. – Édesem, azt akarom, hogy nyugodt maradj. Nem hiszem, hogy tényleg őt akarta. Nem hiszem, hogy ennek bármi köze lenne Matthew-hoz. Szerintem John Maxwell-t tudatosan vagy tudtán kívül valaki más használta fel arra, hogy rosszkodjon. És mi történt ezután?

– Nos, mindent megtettem, hogy nyugodt maradjak, mert fontos volt, hogy ezt az egészet jól átgondoljam, de csak arra tudtam gondolni, hogy el fogom veszíteni Matthew-t. Dr. Bairstow azt mondta, hogy ne aggódjak. Hogy mindent helyrehozol, és nekem csak annyit kell tennem, hogy lefoglalom őt, amíg ezt csináljátok.

– Én itt voltam.

– Azt hittem, elmentél, hogy Matthew-t biztonságos helyre vidd.

– Ez volt a C terv.

– Dr. Bairstow azt mondta, hogy ne mondjak semmit. Ne csináljak semmit. Hogy ez a terv része. Egyáltalán nem akartam találkozni vele, és bizonyára észrevette, hogy vonakodom, mert azt mondta, hogy természetesen nem kell találkoznom apámmal, ha nem akarok. Hogy ő majd mindent elintéz – de ez nem tűnt helyesnek, ezért azt mondtam, hogy majd én.

Edward nem ostoba ember.

– Szóval láttad őt?

Bólintott. – Igen. Dr. Bairstow azt mondta, hogy siet vissza, mert otthagyta, hogy Mrs. Partridge szórakoztassa, és úgy érezte, hogy tényleg vissza kell térnie az irodájába, amilyen gyorsan csak lehet. Azt mondta neki, hogy jó lenne, ha az irodájában várna, amíg úgy érzem, készen állok a dolgok elé nézni, így természetesen vele mentem.

Megállt. Vártam, mert a gyermekkori félelmek nagyon erősek. Arra gondoltam, hogy odafent, az ablakpárkányon ülve Medve 2.0 mosolyog a világra. Aztán az eredeti Medvére gondoltam, és arra, hogy elveszett, és inkább azt kívántam, bárcsak mégiscsak a B terv mellett döntöttem volna.

– Még mindig Mrs. Partridge-dzsel volt?

– Igen, teát hozott neki. – Max felháborodottan ült fel. – Mintha szívesen látnák itt.

– Mondhatom, hogy a tea nagyon fontos volt. Folytasd!

– Azt mondta Dr. Bairstownak, hogy négy szemközt szeretne találkozni velem – hogy családi ügyeket kell megbeszélnie, mire Dr. Bairstow azt mondta, hogy mindannyian tudjuk, hogy ez soha nem fog megtörténni, de ha ettől jobban érzi magát, akkor ő átmehet oda, és úgy tehet, mintha egy aktát olvasna. John Maxwell azt mondta, hogy sértőnek találja, hogy azt hiszem, azt gondolom, hogy védelemre van szükségem tőle, mire a főnök azt mondta, au contraire, ő azért van ott, hogy megvédje John Maxwellt tőlem, és ő tényleg nem tudta, hogy ezt hogyan értse. Aztán ő és Mrs. Partridge leültek az eligazító asztalához, és kinyitottak egy aktát.

Kezdett szabadabban beszélni.

– Elmondta, hogy mit akar? A szemedbe?

– Ó, igen. Matthew-t akarta. A gyerekkoromra hivatkozott. Azt mondta, hogy gonosz és kiegyensúlyozatlan vagyok. A hangja remegett. Azt mondta, hogy kicsapongó voltam. Hogy bajba kerültem a rendőrséggel. Hogy nem lehet rám bízni egy csecsemőt, és hogy ha most, csendben átadom Matthew-t, ő gondoskodik róla, hogy ne legyen vádemelés.

Felálltam, az ablakhoz sétáltam, és kinéztem. Aztán odamentem a másik ablakhoz, és kinéztem. Aztán visszasétáltam. Felemeltem, és leültem vele az ölembe. A Végzet Fotelje nyikorgott egy kicsit, de megfelelt a terhelésnek. Ami megkönnyebbülés volt. Nem tűnt valószínűnek, hogy Edward figyelembe vette volna a teherbírást, amikor megvásárolta. Nem sokan ülnek egymás ölében az irodájában.

– Mit válaszoltál?

Meglepettnek tűnt.

– Semmit. Azt mondtad, hogy ne mondjak semmit, ezért nem mondtam semmit.

– Végre ... végre úgy tűnik, hogy megértetted a sikeres házassághoz oly lényeges házastársi engedelmesség első elveit.

Mellbe boksztolt. – Ne hidd, hogy nem tudom, mit csinálsz.

– Abbahagyjam?

A vállamra hajtotta a fejét. – Nem.

– Szóval, mi történt ezután?

– Nos, ez egy jó gondolat volt. Mármint, hogy nem mondtam semmit. Csak ültem és mosolyogtam rá, és szerintem nem igazán tudta, mit tegyen.

– Az emberek utálják, ha rájuk mosolyogsz.

– Ezért csinálom.

– Szóval ott ülsz, nem csinálsz semmit, nem mondasz semmit, és mégis sikerül az idegeire menned?

– Azt hiszem, igen, mert akkor ő is elmosolyodott – nyelt egyet –, és azt mondta, hogy talán nem akarok szembe szállni vele ebben a kérdésben, mert mint tudom, annak sosem volt jó vége, ugye? – Mrs. Partridge felállt, és töltött neki még egy csésze teát.

– Mint mondtam, a tea fontos.

– Aztán megkérdezte, vajon a kollégáim tudnak-e a múltamról, és nagyon is tudatában voltam annak, hogy Dr. Bairstow és Mrs. Partridge csak egy méterre vannak tőlem, és

– Hidd el, mindketten tisztában vannak a múltaddal, és ez a legkevésbé sem változtatott semmin – kivéve, hogy ugyanúgy nem kedvelik az apádat, mint én, gondolom.

Megborzongott. Aztán rám mosolygott. És engem nézett. Mintha visszaemlékezett volna... Megállt.

– Kérlek, mondd, hogy nem lötted le, nem ütötted meg, nem rúgtad meg, nem késelted meg, nem verted agyon, és még csak nem is bámultál rá keményen. Semmi olyat, ami olyan nyomot hagyott volna, amiről a rendőrségen számot kellene adnia.

– Nem – mosolyogtam vissza rá. Csodálkozom, hogy Dr. Bairstow asztalán nem hólyagosodott fel a lakk. – Aztán a főnök felállt, és azt mondta, ha ez minden, akkor Dr. Maxwellnek – az ő Dr. Maxwelljének – máshol van egy sürgős megbeszélése, és ha tovább akarja vinni az ügyet, akkor forduljon az ügyvédemhez. Szünetet tartott. – Van ügyvédem?

– Gyanítom, hogy most már igen, de erre nem fog sor kerülni.

– Ez igaz? Miért nem?

– Mindjárt elmondom, de előbb fejezd be a részedet.

– Nos, valójában egy kicsit furcsa volt. Felállt, hogy elmenjen, és Mrs. Partridge azt mondta: – Ó, várjon egy pillanatot, az ott az ön flaskája? Mindannyian lenéztünk, és ott volt a széke alatt az egyik ezüst csípőflaska. Azt mondta, hogy nem, nincs neki ilyen, mire a nő azt mondta, hogy milyen furcsa, és hogy fel tudná-e venni neki, mert nem tud olyan könnyen lehajolni, mint régen.

Erre egy kicsit pisloghattam, mert Max azt mondta: – Tudom. Kicsit magam is meglepődtem, amikor ezt hallottam tőle. Hát – igazából én is eléggé megdöbbsentem –, de a férfi lehajolt és felvette neki, a nő pedig megkérdezte, hogy biztos, hogy nem az övé, mire a férfi megfordította, és azt mondta, hogy nem, de nagyon szép volt. A nő kezében volt a kabátja, ezért megkérte, hogy tegye le neki az asztalra, és majd később felkutatja a tulajdonost. Igazából nem mondta, de minden biztonnyal azt a benyomást keltette, hogy az itteni emberek örökké a négy szél felé szórják a holmijukat, ha ő nem lenne itt, hogy szemmel tartson minket.

– Neked és nekem vennünk kell neki egy hatalmas csokor virágot.

– Ha te mondd, de miért?

– Mert valahol, biztonságban az irodájában van egy csípőflaska, tele valami rendkívül alkoholos dologgal, és tele van John Maxwell

ujjlenyomataival.

Elgondolkodott ezen. – Ah. Van egy ötletem.

– Pontosán. Folytasd.

– Dr. Bairstow kísértette ki őt. Épp időben álltam az ablaknál, hogy lássam, amint az autója eltűnik a kapun át.

– Azt hitted, hogy elszöktem?

– Körülbelül fél másodpercig, aztán tudtam, hogy biztosan zseniális ötleted van, úgyhogy csak leültem és vártam, hogy visszagyere. – Levegőt vett. Ami egy kicsit nehezen ment.

– Most már itt vagyok – mondtam, és csókot nyomtam a feje búbjára.

– Szóval, amíg én az ellenséggel harcoltam, te...

– Elképesztően, elképesztően, elképesztően, látványosan csodálatos voltam. És sok más ember is az volt.

– Azt hittem, hogy egyedül vagyok. Teljesen egyedül.

– Nem – mondtam halkán, mert fontos volt, hogy ezt tudja. – Soha nem voltál egyedül. Egyetlen másodpercig sem.

– Miért? Mit szerveztél?

– Ez csodálatos példája volt a St. Mary csapatmunkának. Most az egyszer mindannyian összeszedtük magunkat. Edward nagyon büszke lesz.

– Ha nem ő hoz ki mindannyiunkat a börtönből.

– Bízz bennem, hogy ennél jobbat tudok.

– Rendben – lepj meg.

– Nos, ahogy mondtam, ez egy csapatmunka. Rapson professzor és Mr. Swanson kitaláltak valamit a laborjukban. Nem tudom, hogy mi volt az, de azt a hatást kellett megismételnie, amit öt vagy hat nagy brandy megivása vált ki kevesebb mint tizenöt perc alatt.

– Húha. Ebből nekem is jól jönne egy kis adag. Csodálatosan hangzik.

– Igen. Ha a St. Mary's-nek valaha is nagy szüksége lenne pénzre, akkor bizonyára piacra tudnánk dobni. Mrs. Partridge a tejébe tette – mert ez fontos lehet a jövőben, ha neked és Dr. Bairstow-nak azt kell tanúsítania, hogy nem tudtuk volna elkábítani, mert mindannyian ugyanazt a teát itták.

A lány zavarba jött. – Miért?

– Lehetséges, hogy bírósági eljárásra kerül sor.

– Ó.

– Igen. És aztán Mrs. Partridge csinálta a meg dolgot a csípőflaskával. Aztán amíg lefoglaltad őt, Markham, kihasználva az erősségét, feltörte a

kocsiját. Ez körülbelül négy másodpercbe telt neki. Aggódott, hogy talán elvesztette a fonalat, de kiderült, hogy nem.

Ennyiben hagytam a dolgot. Kérdezze meg tőle.

– Miért?

– Ellopta a laptopját – mondtam homályosan.

– Minek?

– Hogy Polly Perkins feljavíthassa... a böngészési előzményeit, majd letölthessen néhány igazán visszataszító és szörnyen illegális dolgot egy adatmemóriára, amit Mrs. Partridge a kabátzsebébe dobhat.

Ekkor már eléggé megdöbbennek tűnt. Minden férjnek kötelessége, hogy felrázza a felesége világát. Bár az én szokásos módszereim a feleségem világának felforgatására általában kissé privátabbak és kevésbé illegálisak. Legalábbis a legtöbb országban. Ideje újra elterelni a figyelmét.

– Ó, és Dieter eltörte a hátsó lámpáját.

– Miért?

– Szerintem csak részt akart venni benne. Aztán tovább beszélgetett veled, amíg Markham mindent visszatett a kocsiba. Lindstrom úr kisajátította az iránymikrofont az Ötös kompból – amiről később még beszélgetni fogok veled –, Peterson pedig azt javasolta, hogy töltsd meg a kocsis csomagtartóját lóvizelettel. Nem vagyok benne biztos, hogy mi volt ez az egész, de ő ragaszkodik a teljes elismeréshez, és ki vagyok én, hogy vitatkozzam. A biztonsági részleg szerezte be az eldobható telefonokat – utasítást kaptam, hogy ne kérdezzem meg, honnan –, és már indultunk is, hogy egy kiváló sebészt és személtládát megvadjunk.

Felegyenesedett, és rám nézett. Soha nem tudok betelni ezzel a pillantással. – És te mindent összehoztál, és működött a dolog.

– Igen – mondtam szerényen. – Igen, én voltam. És elindult, csak azért, hogy a rushfordi körgyűrűn megállítsák. Ekkor már elég csúnyán elkeveredett.

– De nem ivott.

– Tehát az alkoholszondás bizonyíték ellenére továbbra is tiltakozott. És mind Dr. Bairstow, mind Mrs. Partridge készek megesküdni, hogy rossz állapotban volt, amikor elment innen. Nyilvánvalóan megpróbálták lebeszélni a vezetéséről, de ő nem hagyta magát. Aztán kifelé menet elejtette a flaskáját, amit Mrs. Partridge biztonságban tartott – és ez bizonyíték, biztos úr?

Egy pillanatra elgondolkodott. – Mi fog történni vele?

– Nos, természetesen még mindig megúszhatja. Az ügyvédje azzal érvelhetne, hogy épp akkor fedezte fel a laptop és az adatpendrive tartalmának jellegét, és amikor megállították, elborzadt, és épp úton volt, hogy leadja a rendőrségen. Az ezt követő viselkedését az itallal lehetett volna magyarázni... Felvettem egy nyálas ügyvédi hangot. „... *De az ügyfelem elfoglalt ember, akire sok nyomás nehezedik, amit sajnálatos módon néha alkohollal enyhít. Bőségesen elnézést kér a bíróságtól, és hajlandó elfogadni bármilyen büntetést, amit a bíróság megfelelőnek tart. A többi vádpontban, uram/bírónő/akárki, nyilvánvalóan teljesen ártatlan. Senki sem hibáztatja a rendőrséget azért a buzgalomért, amellyel cselekedtek. Ügyfelem az első, aki elismeri, hogy nem a legjobb színben tüntette fel magát, és a bíróság kegyelmére bízta magát*”.

Újra normális hangon szólaltam meg. És így tovább. De a lényeg az, Max, bűnös vagy sem, a szavahihetőségének annyi. Soha többé senki nem fog meghallgatni semmit, amit mondani akar. Rólunk meg pláne nem. Vagy Matthew-ról. Lehet, hogy börtönbe kerül, de az a fontos, hogy semlegesítettük. A hírneve tönkrement. Soha többé nem bánthat téged vagy Matthew-t, és ez volt az elsődleges célom.

– Leon, én nem vagyok a lánya. Matthew nem az unokája.

– Nem számít, Max. Ezt az egészet Ronan idézte elő. Az apád nem akarta Matthew-t. Az egésznek az volt a lényege, hogy bajt okozzon nekünk. Bárki is volt, akiről úgy döntöttek, Matthew valószínűleg gondozásban végezte volna, és a gyerekkorában elszenvedett bántalmazásért minket okolnának. És persze nem tudtuk volna előállítani azt a csecsemőt, akit mindenki látni kívánt. Hatalmas botrány lett volna és néhányan közülünk börtönbe kerülnek.

– És most, hála neked...

Rámosolyogtam. – Bár alig várom, hogy élvezzem az ön ismeretlen elismerését és tiszteletét – ez csapatmunka volt. Valami szerepet kellene tennünk Pollyért is. Mintha az ő munkája nem lenne elég rossz, hogy hetente kétszer pirítós morzsákat kell kipotyogtatnia a laptopodból, ma elég zord dolgokon gázolt át.

– Hétfégre két főre egy wellness szállodában – mondta.

– Nekünk megérte?

– Nos, most, hogy már említéd...

Elhúzódott, és csend lett. Azt hiszem, csak most kezdett el teljesen rádöbben. Mi történhetett volna. Az a szemét John Maxwell miatt...

Én... értem... eléggé.....dühös... ha arra gondolok, amit tett. Mert ő volt az apja, és elárulta őt. Láttam kislányokat és az apjukat. Van ott valami varázslat. John Maxwell volt az apja. Az volt a dolga, hogy szeresse és megvédje őt a világ rossz dolgaitól. Nem pedig közénk tartozni. Vezetnie kellett volna őt, és biztonságban tartani, dicsérni és büszkének lenni rá. Mert ő volt az apja.

Szomorúan kérdezte: – Olyan nagyon rossz voltam, hogy a szüleim ennyire utáltak?

Nagyot nyeltem. – Igen, gondolom, így volt. És egy cseppet sem változtál, ugye?

Remegve felnevetett, és gyengéden megsimogatta a karomat. – Nos, elég korán rájöttem, hogy ha az előkertben ülök, és eszem a madaraknak kitett szikkadt kenyeret, akkor az emberek édességet adnak nekem a kerítésen keresztül.

Én is csak nevetni tudtam. – Mi egy értékes pár vagyunk, nem igaz? Nem tudom, ki vigasztal kit.

– Nem hiszem, hogy ez számít, nem igaz? És ki az, aki...

– Lucy, megígérem neked, hogy soha többé nem árthat neked.

– Mert megjavítottad.

Bólintottam. – Ez a munkám. Eltört gubók vagy összetört életek – előbb-utóbb minden eljön, hogy féljen a javító erőmtől. Mélyítettem a hangomat, és baljóslatúan kimondtam: – Én vagyok a Javító.

Valószínűleg jó, hogy az ajtó abban a pillanatban kinyílt, és megjelent Mrs. Partridge egy tálcával, amely teát és kekszet hozott, ugyanúgy, ahogyan Aixból hozták a jó hírt Gentbe. – Mint látod, nem Max az egyetlen, aki történelmi utalásokat tud tenni.

– Tejet nem kérek – mondta sietve, és lekászálódott az ölemből.

Hirtelen egy kellemetlen gondolat fogalmazódott meg bennem. – Mrs. Partridge, hol a tejeskanna? A rendőrségünk nyugtalanítóan alapos. Remélem, hogy szerencsétlen baleset érte, és a maradványait eltüntették.

– Te jó ég, dehogy – mondta derűsen. Ez egy díszlet része, és Mrs. Mack nagyon nem örülne neki. Mindig is úgy gondoltam, hogy a leghatékonyabb, ha elrejtőzünk a szemük elől. A szóban forgó tejeskanna, őt vagy hat társával együtt, jelenleg a K+F-ben van, ahol számos kétes folyadék

összegyűjtésére és visszatartására használják. Az egyikben vizelet van; egy másik tele van valami radioaktív anyaggal – bár nem rettenetesen radioaktív, ahogy megnyugtatnak; egy másikban, számomra nem tisztázott okokból, hat uncia tiszta alkohol van; egy másikban valami olyan, ami egy harangláb védelmét igényli; az utolsó pedig aggasztó mennyiségű mérgező füstöt bocsát ki. Legalábbis a normális emberek számára aggasztó. Gyanítom, hogy ha a tejeskannánkat felfedezik, egyáltalán nem fog szokatlannak tűnni az a tény, hogy nyomokban vegyi anyagot tartalmazhat. Sőt, és biztos vagyok benne, hogy egyetért velem, ebben a létesítményben egy tejeskanna, amely valóban tejet tartalmaz, bizonyára némi megjegyzésre adna okot.

A teáskészlet Dr. Bairstow legjobbja volt. Elkezdte elrendezni a csészéket, csészealjkat és a cukortartót az alacsony asztalon, majd nyugodtan folytatta: – Megerősíthetem, hogy Miss Perkins tevékenységének minden nyomát megsemmisítettük, és a megfelelő merevlemez a kemencében van. Akárcsak az összes kesztyű és a használt felszerelés. Ha a rendőrség megjelenne, hogy Maxwell úr elkerülhetetlen vádjainak utánajárjon, a szóban forgó csípőflaska egy lezárt műanyag zacskóban van, az irattartó szekrényem alsó fiókjába zárva. Azt is megerősíthetem, hogy Dr. Bairstow és én azt gyanítottuk, hogy Mr. Maxwell ivott, mielőtt ide érkezett. Különösen azután, hogy az ujjenyomatokkal borított flaskát a széke alá ejtette. Ő azonban tagadta, hogy az az ő tulajdona lett volna, és távozott, eltökélten vezetni akart, annak ellenére, hogy minden igyekezetünkkel igyekeztünk megakadályozni ezt.

Az evőeszközöket és az edényeket elégedetten elrendezve az ajtó felé vette az irányt. – Van még valami, Farrell főnök?

Megráztam a fejem. Tudom, mikor vagyok alulmaradva.

Szemét ráncolva nézett Maxre. – Igya meg a teáját, Dr. Maxwell.

Max engedelmesen bólintott. – Igen, Mrs. Partridge.

Egy pillanatig szigorúan nézett ránk, majd visszavonult, és csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

Újra lehúztam Maxet. – Neked kell kiöntened a teát – mondtam. – Valami nehéz van az ölemben.

Néztem, ahogy öntött. Az elsőt magának öntötte, mert szereti a gyengét, a másodikat pedig – ami egy kicsit testesebb volt – nekem szánta.

A nap pontosan úgy emelte ki a hajából az aranyat, mint akkor, amikor a lépcsőn találkoztunk. Néha elgondolkodom azon, hogy valahol, valahogy nincs-e egy lépcsőház, ahol két alak örökké egymás kezét szorongatja, mosolyognak egymásra, megdermedve a pillanatban, örökké valami csodálatosnak a küszöbén.

Odaadta a teámat. Megkérdeztem tőle, miért nem keverte meg – csak hogy megkönnyítse a gyógyuláshoz vezető útját –, mire ő rám nézett.

– Ezért később szenvedni fogsz, Farrell.

Milyen rövid életű egy történész hálája – mondtam, és elkortyoltam, miközben ismét arra az aprócska táblaképre gondoltam az út szélén, és azon tűnődtem, vajon mi történhet John Maxwell-lel ebben a pillanatban. Nagyon reméltem, hogy gumikesztyűvel.

Bevégeztetett.

Még ha nem is kerül börtönbe, mindig vannak azok a háрпиák, akik azt állítják, hogy tűz nélkül nincs füst, és bizonyára soha nem hagynák, hogy a tények hiánya az újukba álljon.

És ha mégis börtönbe kerülne – nos, nem véletlenül hívják büntető igazságszolgáltatási rendszernek.

És még ha mindez nem is történne meg, még ha John Maxwell neve és kapcsolatai elégségesek is lennének ahhoz, hogy tisztázzák őt, Clive Ronan nem volt az a fajta, aki megértéssel tekint a kudarcra.

Édes a bosszú.

VÉGE

Köszönet Phil Dawsonnak a Risk Management Operations Ltd-től a rendőrségi eljárásokkal kapcsolatos felbecsülhetetlen értékű tanácsaiért.